ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

২০০৪-০৫ বৰ্ষ

সম্পাদক

নৃপেন ডেকা

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী

ত্ৰয়োবিংশতম সংখ্যা

২০০৪ - ০৫ বৰ্ষ

1-15

Sipajhar College Magazine

Vol. No. 23
2004-05

1-15

তত্ত্বাবধায়িকা
ডʼ তন্দ্ৰালী চৌধুৰী

সম্পাদক
নৃপেন ডেকা

মাননীয়/মাননীয়া ....

.... লৈ

শ্ৰদ্ধা আৰু শুভেচ্ছাৰে-
সম্পাদক

অশ্রু অঞ্জলি

"ভাগি গ'ল বীণধনি ছিগি গ'ল তাঁৰ
ৰৈ গ'ল অৱশেষ অমিয় জোকাৰ"

শিক্ষাবিদ পদ্মশ্ৰী ইন্দিৰা মিৰি, পুলিচ বিষয়া তথা জনপ্ৰিয় লেখক খবিৰ আহমেদ, যশস্বী নাটকাৰ ভবেন বৰুৱা আৰু মুনীন ভূঞা, প্ৰাক্তন প্ৰধান মন্ত্ৰী নৰসিংহ ৰাও, প্ৰসিদ্ধ সাহিত্যিক, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপিকা ড° অনিতা বৰুৱা শৰ্মা, ধ্ৰুপদী গায়িকা এম.এচ. শুভলক্ষ্মী, গীতিকাৰ আনিমুন্নিছা পিয়াৰ, প্ৰসিদ্ধ অভিনেতা, সাংসদ সুনীল দত্ত, ভাৰতীয় উপন্যাসৰ জনক মুকুল ৰাজ আনন্দ, প্ৰখ্যাত চিত্ৰাভিনেতা অমৰীশ পুৰী, পোপ জন প'ল(দ্বিতীয়), বিশিষ্ট গল্পকাৰ জেহিৰুল হুছেইন (নাইচ), পেলেষ্টাইনী মুক্তি সংগ্ৰামৰ কিম্বদন্তী নেতা যাচেৰ আৰাফট, প্ৰাক্তন শিক্ষাধিকাৰ যশোদানন্দ ভৰালী, বিশিষ্ট ঔপন্যাসিক, গল্পকাৰ উমাকান্ত শৰ্মা, প্ৰখ্যাত চিত্ৰকৰ্মী মৃণালকান্তি দাস, সঙ্গীতজ্ঞ পাৰ্থপ্ৰতীম চৌধুৰী, অসম জাতীয় বিদ্যালয়ৰ অন্যতম প্ৰতিষ্ঠাপক ভবেন চন্দ্ৰ বৰা, অগ্ৰদূতৰ শব্দ ন্যাৰিকৰ প্ৰকাশ দাস, ভ্ৰাম্যমাণ মঞ্চশিল্পী গৌতম শৰ্মা, বিশিষ্ট ভাস্কৰ লম্বোদৰ হাজৰিকা, ভাৰতীয় ক্ৰিকেটাৰ মোস্তাক আলি, গুৱাহাটী মহৰ্ষি বিদ্যা মন্দিৰৰ ছাত্ৰ উদীপ্ত শৰ্মা, সাহিত্যিক চিদানন্দ শইকীয়া, ন্যায়াধীশ ডম্বৰুধৰ পাঠক, আকাশবাণীৰ বাতৰি পৰিবেশিকা বিভা গোস্বামী, ২০০৪ চনৰ ২৬ ডিচেম্বৰৰ প্ৰলয়ংকৰী চুনামীত নিহত দুই লক্ষাধিক লোক, জম্মু কাশ্মীৰৰ লগতে পাকিস্তানত অলপতে হৈ যোৱা ভূমিকম্পত নিহত শত-সহস্ৰ জন, সাহিত্যাচাৰ্য্য যতীন্দ্ৰ নাথ গোস্বামী, বিশিষ্ট সাহিত্যিক, নাট্যকাৰ মহেন্দ্ৰ বৰঠাকুৰ, ৰাজনৈতিক জগতৰ নক্ষত্ৰ স্বৰূপ সিংহপুৰুষ খ্যাত শৰৎ চন্দ্ৰ সিংহ, যিসকলে বুকুৰ তেজৰে মাতৃৰ চৰণ ধুৱাই শ্বহীদ হ'ল আৰু অজ্ঞাত অনেক গুণী-জ্ঞানী ব্যক্তিৰ বিয়োগত আমাৰ অশ্ৰু-অঞ্জলি যাচিলোঁ।

।। সম্পাদনা সমিতি ।।

শুভেচ্ছা বাণী

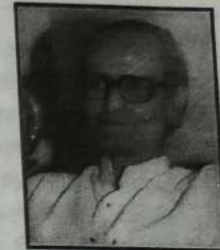

কেশৱানন্দ দেৱগোস্বামী
গুৱাহাটী
তাৰিখ ঃ ২৫-০২-০৬

শুভেচ্ছা বাণী! ই এটা আহুকলীয়া কথা। দিয়াজনৰ যোগ্যতা আনে নিৰ্ণয় কৰিলেও সকলোৱে নামানিব পাৰে। ভাল হৈছে, ভাল পাইছো, আনন্দিত হৈছো আদি গতানুগতিক শব্দকেইটামানেৰে 'এই দিশত আৰু আগবাঢ়ি যাওক বুলি ক'লেই যাবনে? এনে বাকসিদ্ধ পুৰুষ ওলালেতো বৰ ভাল কথা!

যোৱা বছৰ ছিপাঝাৰ কলেজলৈ গৈছিলোঁ- চপাই চৌধুৰীবংশৰ বক্তৃতাৰ অনন্ত চৌধুৰী স্মাৰক বক্তৃতাৰ সম্পৰ্কত। ড° নগেন শইকীয়াই সেই বক্তৃতা প্ৰদান কৰিছিল। মই তাত এক প্ৰকাৰ টেমেকা। কি ক'লো, ক'ব নোৱাৰোঁ। সেই আপাহতে বোধহয় মোক জনালে কলেজ আলোচনীখনৰ কাৰণে শুভেচ্ছা বাণী লাগে। জাপ মাৰি উঠিলোঁ; আও মই ইমান কিবা এটানে যে শুভেচ্ছাবাণী দিব পৰা হ'লোঁ। অৱশ্যে নিজৰ হাতেৰে ভুল বাণানেৰে ভব্য-গব্যই লিখি দিয়া অথবা কোনো মন্ত্ৰী বা তেনে পৰ্যায়ৰ লোকক আনে লিখি দিয়া শুভেচ্ছাবাণীও দেখা পাইছোঁ। অধিক কিময়ে লিখি দিয়াটোকে আনৰ হাতেদি সংগ্ৰহ কৰাই, ময়ো উপস্থিত থকা সভাত উক্ত পৰ্যায়ৰ লোকে পঢ়ি দিছে আৰু তাতে ময়ো আনন্দেৰে হাত চাপৰি বজাইছো। মুখখন মেলিলেহে কেতিয়াবা স্বৰূপটো ওলায়; নাম এটা, শব্দ এটা যেতিয়া ভুলকৈ কয়, তেতিয়া সেইসকল 'ডাঙৰ' স্মৰণে তেনেবোৰ কথা 'লীলা' হৈ পৰে। মানুহে ক'ব- 'বৰ দিছে।' সাজি কোৱা নাই।

সেইবোৰ পৰচৰ্চাত পোৱা ৰগৰ। কলেজবোৰৰ আলোচনী সাহিত্য সেৱীৰ জুইশাল বুলি কোৱা হয়; তাৰ পৰাই কমাৰ শালৰ বহল পথাৰখনত প্ৰৱেশ আৰু প্ৰতিষ্ঠাৰ সুৰুঙা বা সুবিধা ওলায়। পিছে কাযাতঃ দেখা যায় যে মাঘ-ফাগুনত ভিৰ বান্ধি আমে মলিয়াই যদিও বতাহ-ধুমুহাত তাৰে ভালেখিনি বিধ্বস্ত হয়; আনকি কলিতো কিছুমান সৰি পৰাৰ দৰে সাহিত্যৰ নামত আঁক-বাঁক কৰি, কবি যশপ্ৰাৰ্থী অনেকেই পিচত শোটোৰা পৰি সময়ৰ চৌত নিশ্চিহ্ন হৈ পৰে। অতি কম সংখ্যকহে ৰয়গৈ। আজি-কালি জ্ঞানৰ বিস্ফোৰণ ঘটি পথাৰখন বহল হৈ পৰিছে, কিতাপ-আলোচনীৰ সংখ্যা যথেষ্ট বাঢ়িছে; পিছে অনেক ক্ষেত্ৰতে বিষয়ৰ গভীৰতা যেন নোহোৱা হৈছে আৰু ভাষায়ো কালিকা হেৰুৱাই কিবা ৰূপ লৈছে। কোনেও কাৰো কথা নুশুনে- সকলো নিজে নিজেই হোৱা বিশেষজ্ঞ। ব্যাকৰণৰ, আখৰ জোটনিৰ সাধাৰণ কথাখিনিলৈকে মন নকৰি হাতত যি আহে, তাকে লিখা, সকলোটি নিজে জনা বুলি ভৱাতে বিপৰ্যয় ঘটে। হস্তীৰো পাৰ পিচলে; সেয়ে হাতীয়ে খোজ দিওঁতে চাই-চিতি দিয়া ভাল।

ঠাইলৈ মাত অৰ্থাৎ উচ্চাৰণ বেলেগ হয়। সেইমতে লিখা হ'লে সি নিকা হৈ নাথাকিব। ভাষাৰে ভঁজুৱা হৈছেই। যিকোনো এটা জীৱিত ভাষাৰ পৰিৱৰ্তন সময়ে সময়ে হোৱাটো স্বাভাৱিক; বদ্ধ জলাশয় দৰে হ'লে তাৰ মৃত্যু অনিবাৰ্য। শংকৰদেৱৰ কালৰ ভাষা, আনকি তাৰ পিছৰো ভাষা আজিৰ চাযে বুজি নাপায়। খৃষ্টান মিশ্যনেৰী সকলৰ দিনৰ ভাষা হৈ পৰিছিল- বিচিত্ৰ। ইংৰাজীৰ পৰা অনুবাদ কৰোঁতে De Friend টো কৰা হৈছিল 'বেথাৰ মিতিৰ'। সেইবুলি বান্ধি দিয়া ব্যাকৰণ আৰু ভাষাতত্ত্বৰো প্ৰাথমিক ক কেতবোৰ লঙ্ঘন কৰিলে সি এক অদ্ভুত পদাৰ্থত পৰিণত হ'ব। সাহিত্য চৰ্চাৰ অনুশীলন কৰিবলৈ ওলো সকলে এইফালে সতৰ্ক দৃষ্টি ৰাখিব লাগিব। কথাষাৰ ইয়াত উত্থাপন কৰাৰ কাৰণ হৈছে- কলেজ এখন আলোচনীৰ পাততে নতুন প্ৰতিভাই আত্মপ্ৰকাশৰ অৱকাশ পায়। যেতি কৰিবলৈ ওলাই মাটি ডৰা ভালদ চহাই-মৈয়াই নল'লে, বন-জাবৰ আঁতৰ নকৰিলে ভাল শস্যৰ আশা কৰিব নোৱাৰাৰ দৰে কথা হ'ব। সে এইখিনিৰ অৱতাৰণা। 'ভাল হৈছে', 'চেষ্টা কৰক' এনে উদগণি সকলোৰে দিয়ে; পিছে ডাৰউইনৰ সূত্ৰ 'Su vival of the fittest' মতে উপযুক্ত হ'বলৈ অনেক যত্নৰ প্ৰয়োজন। প্ৰতিযোগিতাৰ দৌৰত সকলো প্ৰথম উত্তীৰ্ণও নহয়; তথাপি Failures are the pillars of success বাক্য সুঁৱৰি যদি নিয়ত সাধনা হ'ব পৰা যায়, তেন্তে হয়তো সুফল পোৱা যাব। Rome was not built in a day- সহি অনুশীলনকাৰীৰ এয়ে পৰম পাথেয় হওক। চৰৈৱতি - চৰৈৱতি।

উপসংহাৰঃ ঠাইখন বুলিলেই সততে মনলৈ আহে কেইগৰাকীমান বৰেণ্য আৰু উদীয়মান প্ৰতিভা ব্যক্তিৰ নাম। সংগীত নাটক অকাদেমীৰ ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটাৰে অসমলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই অনা ওজা শিল্পী নদি নাথৰ গাত থকা গুণৰাশিৰ পোহৰ, বন্তি গছিৰ তলৰ ঠাইখিনিত পৰা নাই। সেই অমূল্য জাতীয় সম্পদখিনি মূল্যায়ন কোনে কৰিব? নেজৰ জুই হনুমন্তই নিজে নুমুৱাৰ দৰে ছিপাঝাৰৰ বিদ্যানুৰাগীয়েই নকৰিলে 'হাবি বতাহে হাবিতে নাশে' হ'ব। সাহিত্যৰ বাহিৰেও পৰিৱেশ্য কলা-সম্পদৰ যি ভাণ্ডাৰ এই অঞ্চলত প্ৰবহি আৰু সংৰক্ষিত, সিও পোহৰলৈ ভালদৰে অহা নাই। ঐতিহ্য পৰম্পৰাৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধাশীল মনোভাৱেৰে উ অহা চামে এনে কামত আত্মনিয়োগ কৰিলে জাতীয় কৰ্তব্য পালন কৰা বুজাব। ইও কাম্য। শুভেচ্ছা- আৰু জাতিৰ আশা-ভৰসা থলী সেই সকললৈ।

[illegible]

নগেন শইকীয়া
সম্পাদক, আমাৰ অসম
NAGEN SAIKIA
Editor, Amar Asom

2462436(R)
2525253(O)
2521465/66/67(PBX)
94350-30340(M)

শুভেচ্ছা বাণী

দিখৌমুখৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰখনিত শৈক্ষিক সংস্কৃতি প্ৰসংগৰ [illegible] বহুতো বিষয় সন্নিবিষ্ট হৈছে। বিদ্যালয় - মহাবিদ্যালয়ৰ মুখপত্ৰসমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰ চিন্তা, অভিজ্ঞতা, জ্ঞান, কল্পনা আৰু অনুভৱ প্ৰকাশৰ মাধ্যম। সাম্প্ৰতি বিশ্ব বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰত বিস্ময় সাধিত হৈছে। [illegible] বিশ্বত জ্ঞানৰ বিস্ফোৰণ ঘটিছে। এই সময়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মুখপত্ৰখনিৰ সৃষ্টিশীল আৰু জ্ঞান-বিজ্ঞানভিত্তিক [illegible] প্ৰসাৰ লাভ কৰিব। দিখৌমুখৰ অঞ্চলৰ লোক-জীৱন আৰু লোক-সংস্কৃতিৰ পৰিচয় মুখপত্ৰখনিত নিশ্চয় প্ৰতিফলিত হ'ব। মই আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

২৭ ফেব্ৰুৱাৰী ২০০৬

[illegible]

OFFICE : AMAR ASOM, G.L. PUBLICATIONS LTD., G.S. ROAD, ULUBARI, GUWAHATI-781007
Residence : L.K.R. Barua Road, House No. 11, Nabin Nagar, Guwahati-781024

শুভেচ্ছা বাণী

বঞ্জিৎ কুমাৰ দেৱগোস্বা
৯, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় চৌ
গুৱাহাটী - ৭৮১০
২ মাৰ্চ, ২০

স্থানীয় ৰাইজৰ শ্ৰম আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত গঢ় লৈ উঠা ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ে প্ৰতিস্থাকালৰে প এতিয়ালৈ পয়ত্ৰিশটা বছৰ অতিক্ৰম কৰিলে। সাতানব্বৈ চনত উলহ-মালহেৰে পতা ৰূপালী জয়ন্তী উৎসৱৰ অংশী হ'বলৈ পাইছিলো অন্যান্য অভ্যাগতৰ লগতে ঃ এতিয়া সোণালী জয়ন্তীৰ শুভক্ষণ সমাগত - মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰশা সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ আগতীয়াকৈ অভিনন্দন জনোৱাৰ সময় এয়া।

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনীখন আশীৰ দশকৰ আগভাগৰে পৰা প্ৰতিবছৰে নিয়মীয়াকৈ ওলাই আ আলোচনীখনৰ দুটামান সংখ্যা চকুফুৰোৱাৰো সৌভাগ্য মোৰ হৈছে। প্ৰকাশোপযোগী ৰচনাৰ অভাৱত তত্ত্বাৱধা অধ্যাপক-অধ্যাপিকা আৰু সম্পাদক-সম্পাদিকা কি বিপদত পৰে তাৰ ইঙ্গিতো আমি মাজে মাজে আলোচ পাততে নোপোৱা নহয়। কিন্তু এই সমস্যা আলোচনী মাত্ৰৰেই আছে। মহাবিদ্যালয় আলোচনী বিভাগে বছ অন্ততঃ তিনিবাৰকৈ আলোচনা-চক্ৰ পাতি প্ৰকাশযোগ্য লেখাৰ সন্ধান কৰিলে বোধহয় সুফল লাভ কৰিব পাৰি অৰ্থাৎ আলোচনীৰ সম্পাদক-সম্পাদিকা অৱধাৰিত ভাবেই হ'ব প্ৰকাশযোগ্য ৰচনা-সন্ধানী এনে আলোচনা-চক্ৰ উদ্যোক্তা। আলোচনীখনক কেন্দ্ৰ কৰিয়েই এইদৰে এক আদৰ্শ শৈক্ষিক পৰিবেশৰ সূচনা কৰিব পৰা য মহাবিদ্যালয়খনত - আলোচনা-চক্ৰৰ জৰিয়তে।

জয়তু ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়।

বঞ্জিৎ কুমাৰ দেৱগোস্বামী

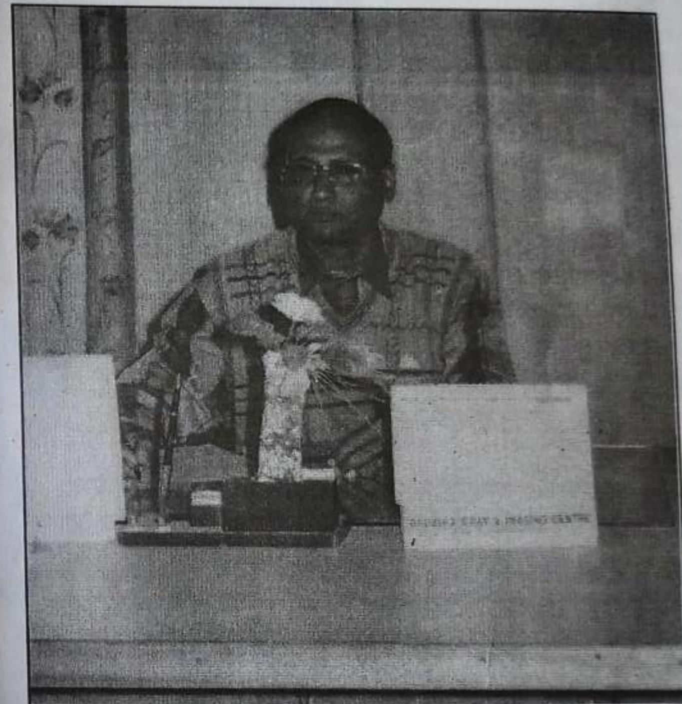

মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ ড° দেৱেন্দ্ৰনাথ শৰ্মা, এম. এছ চি., পি এইচ.ডি.

সম্পাদকৰ অনুভূতি..

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যি সকলৰ ত্যাগ, শুভেচ্ছা আৰু আশাসুধীয়া প্ৰচেষ্টাত এই মহাবিদ্যালয়খন গঢ় লৈ উঠিল সেই সকল মহান ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধাৰে প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী সম্পাদক হোৱাৰ বহুদিনীয়া সপোন আছিল। এই সপোন বাস্তৱত ৰূপ দিয়াত যি সকল বন্ধু-বান্ধৱীয়ে সহায় কৰিছিল তেওঁলোকলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা যাছিলোঁ।

সাহিত্যই এটা জাতিৰ বৌদ্ধিক আৰু মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন কৰে। সাহিত্যৰ লক্ষ্যই হ'ল বিশ্বৰ মঙ্গল সাধন কৰা। Its purpose is not to reflect the world but to redeem the world. পৃথিৱীৰ প্ৰতিটো জনগোষ্ঠীৰ নিজা নিজা ভাষা সংস্কৃতিৰ আলমত উৎকৃষ্ট সাহিত্যৰ সৃষ্টি হয়। এখন দেশ বা এটা জাতিৰ চৌপাশৰ পৰিবেশে সেই দেশ বা জাতিৰ সাহিত্যত বিশেষ ভাবে প্ৰভাৱিত কৰে। সেয়ে আমি পৃথিৱী বিখ্যাত কোনো এখন গ্ৰন্থত সেইদেশ বা জাতিটোৰ ৰাজনৈতিক, সামাজিক, ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক দিশৰ স্পষ্ট ছবি এখন দেখিবলৈ পাওঁ। এজন ব্যক্তিৰ সাহিত্য সৃষ্টিৰ সাধনা কৈশোৰ কালৰ পৰাই আৰম্ভ হৈ বৃদ্ধ অৱস্থালৈ চলি থাকে। এই পৰিক্ৰমাত সাহিত্য সৃষ্টিৰ সুস্থ পৰিবেশ সমূহে বিশেষ ভাবে প্ৰভাব পেলোৱা পৰিলক্ষিত হয়। তেনে ক্ষেত্ৰত বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিবেশ অন্যতম। এনে শৈক্ষিক পৰিবেশত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে সাহিত্যৰ সাধনা কৰিবলৈ সুবিধা পায়। বিদ্যালয়ত মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মৰত জ্যেষ্ঠ অধ্যাপক-শিক্ষক সকলৰ প্ৰেৰণা, মহৎ গ্ৰন্থৰ পৰা লাভ কৰা অনুপ্ৰেৰণা আদিৰ ফলত একোজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী পিচলৈ এজন উদীয়মান সাহিত্য স্ৰষ্টালৈ ৰূপান্তৰিত হয়। দৰং জিলাৰ একোণত অৱস্থিত ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সাহিত্যিক প্ৰতিভাসমূহ বিকাশৰ বাবে প্ৰতিবছৰে এখনকৈ আলোচনী প্ৰকাশ কৰি অহা হৈছে। তেনে উদ্দেশ্য আগত ৰাখিয়েই আমিও এইবেলি ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনীৰ সম্পাদকৰ দৰে গুৰুদায়িত্ব লৈ এখন উৎকৃষ্ট তথ্য সমৃদ্ধ আলোচনী প্ৰকাশৰ বাবে আগবাঢ়িছিলোঁ। ছিপাঝাৰ অঞ্চলৰ সাহিত্যৰ প্ৰতি আগ্ৰহী ব্যক্তিসকলৰ সৃষ্টিশীল চিন্তাধাৰা সময়ে সময়ে উৎকৃষ্ট গ্ৰন্থ প্ৰকাশৰ জৰিয়তে প্ৰতিভাত হৈ আহিছে। ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ আবেগিক,

বৌদ্ধিক, কলাত্মক চিন্তাধাৰাক প্ৰকাশযোগ্য মাধ্যমৰ জৰিয়তে বিকশিত কৰিবলৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনীখ
জৰিয়তে পাৰ্যমানে চেষ্টা কৰিছোঁ। আলোচনীখনৰ সম্পাদনাৰ দৰে গুৰুদায়িত্ব লৈ কিমানখিনি সফলতা লা
কৰিছো তাৰ বিচাৰৰ ভাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা সহৃদয় পাঠকলৈ আগবঢ়ালোঁ।

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এটি সুখৰ খবৰ হ'ল অসমৰ আগশাৰীৰ অসমীয়া বাতৰি কাকত "অসমী
ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এটি সুখৰ খবৰ হ'ল ... ইং ০২/০১/০৬ তাৰিখে "অসমী
খবৰ"ত প্ৰকাশিত 'কলেজ চৌহদ' খ্যাত এক পৃষ্ঠাজোৰা শিতানটিত ইং ০২/০১/০৬ তাৰিখে "অসমী
খবৰ"দৈনিক কাকতত ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এটি স্পষ্ট ছবি প্ৰকাশ পায়। এই ক্ষেত্ৰত সহায় কৰা
হাজৰিকা ছাৰ আৰু 'অসমীয়া খবৰ' কাকতৰ ছিপাঝাৰৰ সংবাদদাতা গগন কুমাৰ নাথলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আ
কৃতজ্ঞতা যাচিছোঁ।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ঃ

কাৰ্যভাৰ লোৱাৰ পিছতেই ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগ
সংগতি ৰাখি ইং ৭/১২/০৪ তাৰিখ মঙ্গলবাৰে সাহিত্য প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। সাহিত্য প্ৰতিযোগি
উদ্বোধন কৰে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰবক্তা মাননীয় ড° ৰামচন্দ্ৰ ডেকা দেৱে। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক থিতাতেই গ
কবিতা আৰু পত্ৰ লিখিব দিয়া হৈছিল। গল্প প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম ৰশ্মিৰেখা দেৱী, কবিতা প্ৰতিযোগিতা
প্ৰথম ফুলন দেৱী, পত্ৰলিখা প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম দুলাল চন্দ্ৰ ডেকা আদি প্ৰতিযোগীসকলে সীমিত সময়
ভিতৰত সৃষ্টিশীল প্ৰতিভাৰ পৰিচয় দিব পাৰিছিল। সচাঁকৈয়ে এইটো বৰ আনন্দৰ কথা আৰু উৎসাহজন
বিষয়।

আলোচনী সম্পৰ্কত এষাৰ ঃ

মহাবিদ্যালয় পৰ্যায়ৰ আলোচনী এখন সম্পাদনা কৰি উলিওৱা সহজসাধ্য নহয়। উপযুক্ত লিখনি
কাৰণেও আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বহুত কষ্ট কৰিবলগা হয়। আৰ্থিক ভড়াল টনকিয়াল নোহো
বাবে আলোচনীখন মনপুতকৈ প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰি।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধবী সকলৰ এটি বিপুল দাবী আছিল যে আলোচনী খনৰ স্থায়ী নাম এটা লাগে
এই ক্ষেত্ৰত আমি সম্পাদনা সমিতিয়ে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা লৈছিলোঁ। সম্পাদনা সমিতিৰ কাৰ্যনিৰ্বাহক সভা
প্ৰস্তাৱ লৈছিলোঁ আৰু উক্ত প্ৰস্তাৱটিৰ আৰ্হি বাতৰি কাকতযোগে প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শুভাকাংখী বাই
শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ পৰা নাম বিচাৰি বিজ্ঞাপন দিয়া হৈছিল, কিন্তু দুখৰ বি
কোনো সহাৰি পোৱা নগ'ল। সেয়ে আলোচনীখনৰ স্থায়ী নাম দিব পৰা নহ'ল, তাৰ বাবে আমি সম্পাদ
সমিতিয়ে মাৰ্জনা বিচাৰিছোঁ।

প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা ঃ

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী বিভাগে বহুৰত দুখনকৈ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা উন্মোচন কৰি আহিছে। আম
কাৰ্যকালতো দুখন প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা প্ৰকাশ কৰি উলিওৱা হয়। প্ৰথম সংখ্যা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত প্ৰকাশ ক
হয়। উন্মোচনৰ কৰে ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ পৰিচালক তথা জ্যেষ্ঠ প্ৰবক্তা মাননীয় শ্ৰীযুত দ্বিজেন্দ্ৰ না

নুকলাৰ দেৱে। দ্বিতীয় সংখ্যা প্ৰকাশ কৰা হয় নৱাগত আদৰণি সভাত। উন্মোচন কৰে ছাত্ৰ একতা সভাৰ
ৰ্যকৰী সভাপতি তথা জ্যেষ্ঠ প্ৰবক্তা মাননীয় শ্ৰীমহেন্দ্ৰ কটকী দেৱে। এই চেগতে তেওঁলোকলৈ আন্তৰিক
তজ্ঞতা যাচিলোঁ। লিখনি আৰু অংকণত বিশেষ ভাবে সহায় কৰা শ্ৰীমান সম্ফুল নাথ আৰু অমৰজ্যোতি
কলৈ আমাৰ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ ঃ

আলোচনীখন সম্পাদনাৰ ক্ষেত্ৰত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ
থা আলোচনী সম্পাদনা সমিতিৰ সভাপতি মাননীয় ড° দেৱেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা, উপাধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীযুত কনক
দ্ৰ ডেকা আৰু তত্বাবধায়িকা ড° তন্দ্ৰালী চৌধুৰী বাইদেউলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ।

লেখনিসমূহৰ মানদণ্ড বিচাৰ কৰি দি আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰি উলিওৱাত সহায় আগবঢ়োৱা সম্পাদনা
মিতিৰ পদেন সদস্য মাননীয় শ্ৰীমহেন্দ্ৰ কটকী, সদস্য ড° ৰামচন্দ্ৰ ডেকা, শ্ৰীমণ্টু হাজৰিকা, শ্ৰীপ্ৰসন্ন কুমাৰ
থ, শ্ৰীসুৰেশ কুমাৰ, মাননীয়া শ্ৰীমালিনী নায়াৰ, শ্ৰীমোহিনী গোস্বামী, শ্ৰীপ্ৰভাদেৱী আৰু শ্ৰীবৰ্ণালী শৰ্মা
াইদেউলৈ আমাৰ আন্তৰিক অভিনন্দন আৰু কৃতজ্ঞতা যাচিলোঁ। আলোচনীখনৰ বিভিন্ন দিশত পৰামৰ্শ
িয়া মহাবিদ্যালয়ৰ উচ্চবৰ্গৰ সহায়ক মাননীয় শ্ৰীগোলাপ চন্দ্ৰ নাথ, প্ৰাক্তন কৃতী ছাত্ৰ, সাহিত্যিক মাননীয়
ীগিৰীশ নাথ আৰু দাতা সংগ্ৰহত সহায় কৰা মাননীয় শ্ৰীবেৱকান্ত ডেকালৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন
কৰিলোঁ। ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া, আলোচনী সম্পাদনা সমিতিৰ সমূহ বিষয়ববীয়া আৰু মোৰ
ম-কাজত সততে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধৱীৰ লগতে লেখক-লেখিকা সকললৈ কৃতজ্ঞতা
কিল। এই চেগতে কম্প-এড় অফছেটৰ স্বত্বাধিকাৰ মাননীয় ৰাণা আলম আৰু তেখেতৰ কৰ্মীবৃন্দলৈ
ৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে কুসুম ষ্টুডিঅ'লৈও আমাৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা থাকিল।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে সহৃদয় পাঠক-পাঠিকাৰ ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰিছোঁ।
ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী সোণত সুৱগা হওঁক।

জয়তু ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়

জয়তু ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় আলোচনী বিভাগ।

শ্ৰদ্ধাৰে-

নৃপেন ডেকা

সম্পাদক, আলোচনী বিভাগ

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ইং ২০০৪-০৫

আলোচনীৰ পাতে পাতে ...

	লেখক/লেখিকা	পৃষ্ঠা নং
বিদায় বেলাত আমাৰ সৈতে অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত বিদ্যাৰাম নাথ ছাৰ		ক
প্ৰবন্ধ সঁফুৰা		
কুমৰ হৰণ কাব্যত সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰ	প্ৰভা দেৱী	১
ভাৰতীয় দৰ্শনত বন্ধন আৰু মুক্তি - এটি চমু আলোচনা	অনন্ত বৰুৱা	৫
ড° ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াৰ অসমীয়া ভাষা সাহিত্যলৈ অৱদান	পপী চহৰীয়া	৮
অসমীয়া লোকবিশ্বাস আৰু সাম্প্ৰতিক কালত ইয়াৰ প্ৰাসঙ্গিকতা	অপূৰ্ব কুমাৰ নাথ	১১
শান্তিৰ বাৰ্তাবাহক হজৰত মহম্মদ(চঃ)	খাদিজা মৰমী আহমেদ	১৪
মহাবিদ্যালয়ত ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ প্ৰয়োজনীয়তা	হেমলতা দেৱী	১৬
জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালাৰ সংক্ষিপ্ত জীৱনপঞ্জী	নৃপেন ডেকা	১৮
মূল্যবোধৰ শিক্ষা	মনিকা শৰ্মা	২১
বৰ্তমান শিক্ষা ব্যৱস্থাত আধ্যাত্মিকতাৰ প্ৰয়োজনীয়তা	দিপ্তীপ্ৰিয়া দেৱী	২৩
গল্পগুচ্ছ		
মই বুঢ়া হৈছোঁ	দুলাল হাজৰিকা	২৪
অবিনাশী আত্মাৰ মৰম	ৰাজু ডেকা	২৬
জীৱন	ৰশ্মি ৰেখা দেৱী	২[illegible]
পুৰতি পখীৰ গান	গৌতম কুমাৰ নাথ	৩[illegible]
দায়িত্ব	ববিতা ভূঞা	৩[illegible]
ৰহস্যৰ আঁৰত	বৰ্ণালী ভৰদ্বাজ	৩[illegible]
সাবিত্ৰী পাগলী	হেমলতা দেৱী	৩[illegible]
প্ৰেতাত্মা	বন্দনা দাস	৪[illegible]
আধা অঁকা ছবি	পম্পী ভূঞা	৪[illegible]
এটা আজব সপোন	কনিস্ক ডেকা	৪[illegible]
দুন্দুভিৰ পৰাজয়	ডাবু নাৰায়ণ কোঁৱৰ	৪[illegible]

কবিতা কানন	কবি	পৃষ্ঠা নং
আহত সপোন	প্ৰসন্ন কুমাৰ নাথ	৪৮
গ্ৰেড	মণ্টু হাজৰিকা	৪৯
এক অনুভৱ	চন্দ্ৰ চৌধুৰী	৫০
বিদ্যামন্দিৰ	নবিৰুদ্দিন আহমেদ	৫০
বিশ্ৰান্তি	দিপান্বীতা দেৱী	৫১
অনুভৱত এখনি হৃদয়	কোকিলা শইকীয়া	৫১
কণ্টকময় জীৱন	বিজুলী কলিতা	৫২
কোনো এটা বছৰৰ শেষ আবেলি	গিৰিশ নাথ	৫২
বিমল জ্যোতি	জেউতি দেৱী	৫৩
প্ৰেম আৰু মানুহ	যুগমায়া কলিতা	৫৩
ছাঁ	ৰাতুল হাজৰিকা	৫৪
সোঁৱৰণি	কানন দেৱী	৫৪
তোমাৰ সতে	হিমাংশু গৌতম	৫৫
স্বাধীনতা	প্ৰিয়ঙ্কা চহৰীয়া	৫৫
আঘোনাৰ পথাৰ	ফুলন দেৱী	৫৬
কাইটীয়া জীৱন	অপূৰ্ব শৰ্মা	৫৬
মৌনতা	শৈলেন্দ্ৰ শৰ্মা	৫৭
কবিতা	কানন চহৰীয়া	৫৭
হিংসাৰ বিষাদ	বিল্লাল হুছেইন	৫৮
যাত্ৰা	ৰতন চন্দ্ৰ নাথ	৫৮
এখন হৃদয়ৰ সন্ধানত	গৌতম কুমাৰ নাথ	৫৯
হেৰোৱা সুবাস	বিনীতা দেৱী	৫৯
বিসন্ন আবেলিৰ গান	নৱমুক্ত বৰুৱা	৬০
চেনেহী আই	ধনমনি কলিতা	৬০
শান্তি	পুৰবী দেৱী	৬১
প্ৰত্যাহ্বান	বৰষা বৰুৱা	৬১
এখন বোৱতী নৈ	চন্দ্ৰমা হাজৰিকা	৬২
হে নৱাগত তোমাক স্বাগতম	কৰবী শৰ্মা	৬২
□□		
আলোচনীৰ প্ৰাক্তন সম্পাদক /তত্ত্বাৱধায়কৰ তালিকা		৭৭
প্ৰাক্তন সাধাৰণ সম্পাদক /সভাপতি /কাৰ্যকৰী সভাপতিৰ তালিকা		৭৮
সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন		৭৯-৮৪

বিদায় বেলাত আমাৰ সৈতে অধ্যক্ষ
শ্ৰীযুত বিদ্যাৰাম নাথ ছাৰ

ঃ ছাৰ, আজি এনেকুৱা এটা দিন সমাগত যি আমাৰ মনত, হয়তো আপোনাৰ মনতো সোমাই পৰিছে এটি বিষাদৰ ছাঁ হৈ। "বিদায়" আচলতে এক পবিত্ৰ স্মৃতি।

ঃ পৰিবৰ্তনশীল সময়। এই সময়ৰ সোঁতত শিৰ নত কৰিবলৈ আমিবোৰ বাধ্য। ছাৰ আপোনাৰ অনুমতি পালে আমি আগবাঢ়িব পাৰো।

প্ৰশ্ন ঃ- অৱসৰৰ প্ৰাকমুহূৰ্তত আপোনাৰ অনুভৱৰ বিষয়ে অলপ জনাব নেকি?

উঃ- "সময়ৰ ৰূপোৱালী বালিত বহি দেখিছো সপোন এৰি অহা দীঘল বাটৰ .... " হেম বৰুৱাৰ কবিতাৰ এই পংক্তিটো আজি কেবাদিনো ধৰি মনলৈ আহি আছে। মহাবিদ্যালয়ত বিশেষকৈ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মাজত থাকি মই যে বৃদ্ধ হৈ পৰিলো সেয়া এতিয়াহে বোধহয় উপলব্ধি কৰিব পাৰিম। মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত ব্যক্তিগত জীৱনৰ বহু কাম আধৰুৱা হৈ থাকিল, চাওঁ এতিয়া সিবোৰৰ কিবা কৰিব পাৰো নেকি!

প্ৰঃ- আপোনাৰ শিক্ষকতা কৰা মহাবিদ্যালয়খনে আপোনাক কি দিলে আৰু আপুনি নিজে কি পালে?

উঃ- মই নিজে মহাবিদ্যালয়খনক কিমান কি দিব পাৰিলো, সেয়া ছিপাঝাৰৰ স্থানীয় ৰাইজ, সময় আৰু তোমালোক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোৱে মোতকৈ ভালদৰে জানিবা। মই নিজে কিন্তু বহুত কিবাকিবি পাইছোঁ। যোৱা তিনিটা দশক ধৰি কৰা ত্যাগৰ বিনিময়ত আৰ্থিকভাৱে সকাহ পোৱাটো অনস্বীকাৰ্য্য। ইয়াক মই অৱশ্যে গৌণহে জ্ঞান কৰোঁ। ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ মৰম, শ্ৰদ্ধাই মোক সদায়ে উদগনি দি আহিছে। তেওঁলোকৰ বাবেই মই ব্যক্তিগত অধ্যয়নতো উৎসাহ পাই আহিছো। মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালটোৰ শ্ৰদ্ধা, মৰম সদায়ে সোঁৱৰণ কৰিম।

প্ৰঃ- অনুষ্ঠানৰ মূৰব্বীজনৰ সপক্ষে বা বিপক্ষে ৰা... মাজত একোটা ধাৰণাৰ সৃষ্টি হয়। আপুনি তেনে ধ... সন্মুখীন হৈছিল নেকি যিয়ে আপোনাক কষ্ট দিয়ে...

উঃ- ৰাইজ শব্দটো তোমাৰ প্ৰশ্নত আছে বাবে... লাগিব। ছিপাঝাৰৰ ৰাইজৰ আশীৰ্ব্বাদ মই ... নোৱাৰাকৈ পাইছো। পৰৱৰ্তী কাল সেয়াই মোৰ জী... পাথেয় হব। মুষ্টিমেয় কেইজনমানক বাদ দি যি অভ... মৰম-চেনেহ পাইছো সেয়া মই পাহৰিব নোৱা... প্ৰশ্নটোৰ লগত সংগতি নাই যদিও এইখিনিতে জ... তোমালোকৰ কেবাজনো শ্ৰদ্ধেয় শিক্ষক-শিক্ষয়ি... মোৰ কথামতে মহাবিদ্যালয় এৰি যাব নোৱাৰিলে।... মহাবিদ্যালয়ে ঘাটি মঞ্জুৰী পোৱাৰ আগতে পুতৌ... দৰ্মহাত থকা অৱস্থাত তেওঁলোকে চৰকাৰৰ ভাল চ... পাইছিল। মোৰ কথাতে মহাবিদ্যালয় এৰি নো... কথাষাৰ শুনিয়েই ভাল লাগি যায়। এনে উদাহৰণ ব... পৰাও পাইছোঁ।

প্ৰঃ- ছিপাঝাৰ এখন শিক্ষাত আগবঢ়া অঞ্চল।... ইয়াৰ পৰা এজনো বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়... যোগ্যতাসম্পন্ন অধ্যক্ষৰ সৃষ্টি নহ'ল কিয়?

উঃ- অধ্যক্ষ হোৱাৰ যোগ্য ব্যক্তি ছিপাঝাৰ অ... আছে আৰু হবও। মই আশাবাদী।

প্ৰঃ- শৈক্ষিক পৰিবেশ সৃষ্টিত ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যা... ভূমিকা সম্পৰ্কে আপোনাৰ মতামত?

উঃ- ছিপাঝাৰত মহাবিদ্যালয় পতাৰ মূল লক্ষ্য অ... দুখীয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে উচ্চ শিক্ষাৰ ব্যৱস্থা কৰা।... লক্ষ্যত আমি নিশ্চয় উপনীত হৈছো। কিন্তু এইটো স্বী... নকৰি নোৱাৰি যে গুণগত দিশতো আমি সমানেই কৃ... হৈছো।

শৈক্ষিক পৰিবেশ সৃষ্টিত ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ভূমিকা সম্পৰ্কে আমি সজাগ যদিও অঞ্চলৰ ৰাইজ চৰকাৰ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহযোগ হ'লে অঞ্চলটিত ভাল শৈক্ষিক পৰিবেশ নিশ্চয় সৃষ্টি হব। এই ক্ষেত্ৰত শিক্ষকসকলৰ দায়িত্ব অধিক। 'আমি চাকৰি কৰোঁ নে শিক্ষকতা কৰোঁ।' কথাষাৰ অলপ ভাবি আগবাঢ়ি গ'লে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অভিভাৱক আৰু ৰাইজে নিশ্চয় শিক্ষকসকলক শ্ৰদ্ধা সহকাৰে সহযোগ কৰিব বুলি মোৰ দৃঢ় বিশ্বাস।

প্ৰঃ- আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনক সৰ্বাঙ্গসুন্দৰ কৰিবলৈ হ'লে ৰাইজ তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ভূমিকা কেনে হোৱা উচিত বুলি আপুনি ভাবে?

উঃ- প্ৰথমেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ কথা কৈছো। তেওঁলোকে নিজৰ সৰ্বপ্ৰথম দায়িত্ব "অধ্যয়ন" কৰিবই লাগিব। বাকী মহাবিদ্যালয়খন সম্পূৰ্ণ কৰাত ৰাইজ, চৰকাৰ তথা শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলৰ কৰণীয় বহুত আৰু এই দিশত আগবঢ়াত গুৰিয়াল হ'ব লাগিব মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষজন।

প্ৰঃ- মহাবিদ্যালয়ত আপোনাৰ কাৰ্যকালত আপোনাৰ মানত কৃতকাৰ্য হোৱা ঘটনা বা তাৰ স্মৃতিৰ বিষয়ে অকণমান ক'ব নেকি?

উঃ- মোৰ কাৰ্য্যকালত নহয় মোৰ গোটেই জীৱনতে পোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মৰম শ্ৰদ্ধা মোৰ স্মৃতি নহয় 'সম্পদ'। ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ এক বিশেষ সময়ত (ইং০১-০৩-০৩ ৰ পৰা ৩০-০৪-০৫ তাৰিখলৈ) মুঠেই দুবছৰৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষৰ ভাৰ লওঁ। যিসময়ত মই দায়িত্ব লওঁ সেই সময়ত মহাবিদ্যালয়খনৰ আৰ্থিক দৈন্যতাৰ বাবে বহু কৰিবলগীয়া কাম হোৱা নাছিল। তাৰোপৰি যোৱা দশকটোত বানপানীয়ে মহাবিদ্যালয়খনক বাৰুকৈয়ে জুৰুলা কৰিছে। এনে সময়তে পূৰ্ব্বতে আহ্বান কৰি যোৱা National Assessment and Accreditation Council-চমুকৈ NAAC ৰ পৰিদৰ্শন আহিল।

NAAC ৰ পৰিদৰ্শনৰ গইনা লৈয়েই মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোৱে উঠিপৰি লাগি বহুকাম কৰা হয়। মহাবিদ্যালয়ত মাত্ৰ এটা শ্ৰেণীকোঠাৰ বাহিৰে বাকীবোৰৰ মজিয়া আৰু বেৰ আদি অসম্পূৰ্ণ আছিল। যুদ্ধৰ গতিত সেইবোৰ শেষ কৰা হয়। ইয়াৰ বাহিৰেও প্ৰতিটো বিভাগৰে বিভাগীয় কোঠাৰ যোগান ধৰা হয়। মহাবিদ্যালয়ত দুখন গেটৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। সাধাৰণভাৱে হলেও এখন কেন্টিনৰো ব্যৱস্থা কৰা হয়। প্ৰথমবাৰৰ বাবে এটা ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা দিয়া হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰখন জোখৰ নাছিল। সেইখনৰ বাবে যাৱতীয় মাটি লৈ সম্পূৰ্ণ কৰা হয়। প্ৰসঙ্গতে উনুকিয়াব খুজিছো মহাবিদ্যালয়ৰ হিতাকাংক্ষী শ্ৰদ্ধেয় গিৰীশ ডেকাৰ নাম। তেওঁৰ ২.৫ কঠা মাটিৰ ২৫ লেচা দান কৰে আৰু ২৫ লেচা মহাবিদ্যালয়ে সলনি দিয়ে। তেখেতৰ মাটিখিনি নহ'লে কেতিয়াও এখন জোখৰ খেলপথাৰ কৰিব পৰা নগ'লহেঁতেন। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰীসকলৰ আৰ্থিক দানেৰে (২.৫০ লাখ) এটি ভৱন নিৰ্মাণ কৰা হয়। আনকি প্ৰাক্তন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেও আৰ্থিক সহায় আগবঢ়াই আমাক উৎসাহিত কৰিছে। তেওঁলোকৰ দানেৰেই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বাবে খোৱা পানীৰ যোগান ধৰা হৈছে।

যথা সময়ত ইং ১৩/১০/০৪ আৰু ১৪/১০/০৪ তাৰিখে দুদিনীয়াকৈ NAAC ৰ পীয়েৰ টীমে আমাৰ মহাবিদ্যালয় পৰিদৰ্শন কৰে। পৰিদৰ্শনৰ অন্তত আমাৰ মহাবিদ্যালয় C++ ৰ গ্ৰেড পাবলৈ সক্ষম হয়। এইখিনিতে মহাবিদ্যালয়খন পৰিদৰ্শন কৰা পীয়েৰ টীমটোৱে আমালৈ আগবঢ়োৱা প্ৰসংশাসূচক টোকাৰ কিয়দংশ প্ৰসংগক্ৰমে জনাব বিচাৰিছোঁ - "Inspite of different constraints like perennial problems of flood, which have adversely affected the growth of the college, teachers are taking efforts to perform their duties enthusiastically and students are well disciplined. The principal enjoys very good cooperation from G.B. Presidents i.e. Deputy commissioner and members, his colleagues in academic and administrative matters. The parents and alumni maintain very good rapport

with the college and have a desire for its growth. Thus the Principal has been able to maintain a harmonious and well disciplined atmosphere on the campus.

The team spirit appears to have been nourished with the sense of brotherhood commitment and moral based approach by the dedicated and dynamic principal."

ইয়াৰ উপৰিও সাংসদ উন্নয়ন পুঁজিৰ পৰা ৫ লাখ, বিধায়ক পুঁজিৰ পৰা ১ লাখ, বুনিয়াদ আঁচনিৰ পৰা ১০ লাখ, বনবিভাগৰ পৰা ২ লাখ, 'পাব্লিক এডমিনিষ্ট্ৰেচন' বিভাগৰ পৰা ১ লাখ, UGC ৰ পৰা ইনফৰমেচন চেন্টাৰৰ বাবে দুই লাখ আদিয়েই প্ৰধান। মোৰ কাৰ্যকালৰ আন এটি উল্লেখযোগ্য কামৰ ভিতৰত প্ৰথমবাৰৰ বাবে এই কালছোৱাতেই UGC ৰ Teacher Fellowship প্ৰদান কৰা হয়।

প্ৰঃ- আপোনাৰ ভৱিষ্যৎ কৰ্মপন্থাৰ বিষয়ে অলপ ক'ব নেকি?

উঃ- বিশেষধৰণৰ কোনো চিন্তা এতিয়াই কৰা নাই। ৰাইজৰ মাজত থাকি বাকীখিনি সময় পাৰ কৰাৰ ই এতিয়াহে ভাবিছো, With you the students all the members of my college family I h done something for my beloved colleg

Hope, it will surely flourish one da

মোৰ আশীৰ্বাদ থাকিল।

শেষত ছাত্ৰে কয়...

তইঁতৰ মৰমে মোক কন্দুৱায় পৃথিৱীৰ জয় কৰা দৰে। শ্ৰদ্ধাটো ডাঙৰ বস্তু। মা মোৰ ভগৱান। আ তইঁত আহি মোৰ সন্মুখত বহি আছ, ইয়াতকৈ মোক শান্তি/ভগৱান একো নালাগে।

আচৰ্যকৰ কথা যে সিদিনা সেই দিনটোত ছাত্ৰ আবেগিক দেখিছিলো। চকু-মুখ, অন্তৰত এক বি ছাঁ। দেখি আমি অভিভূত হৈ পৰিলোঁ।

"সচাঁকৈয়ে বিদায় মৰ্মাহত যদিও সি পবিত্ৰ স্ম ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাওঁ তেখেত দীৰ্ঘজীৱি হ' সু-চিন্তা সু-স্বাস্থ্যৰ অধিকাৰী হওঁক। তেখেতৰ আশী আমাৰ বাবে শিৰৰ বাণী হৈ জিলিকি থাকিব। ধন্য

(কথোপকথনত অংশ ললে ক্ৰমে মাননীয় সুৰেশ কুমাৰ, অনিতা চহৰীয়া, ৰতন নাথ আৰু নৃপেন ডেকাই

'মহা মহা পুৰুষৰ চানেকিৰে জীৱনৰ
আমিও কৰিব পাৰো জীৱন গঢ়িত,
অভিনয় শেষ হ'লে আয়ুবেলি মাৰ গ'লে
থৈ যাব পাৰো খোজ সময় বালিত।'

-আনন্দ চন্দ্ৰ আগৰৱালা

"কুমৰ হৰণ" কাব্যত সমাজ-জীৱনৰ চিত্ৰ

প্ৰভা দেৱী
প্ৰৱক্তা, অসমীয়া বিভাগ

প্ৰতিজন কবি সাহিত্যিকৰ কৰ্মৰাশিত সমসাময়িক সমাজৰ পূৰ্ণ প্ৰভাৱ পৰিস্ফুট হয়। কাৰণ কবি সাহিত্যিক সকলৰ সাহিত্য কৰ্মৰ মূল ভিত্তিভূমি তেওঁলোক বসবাস কৰা সমাজখন। কোনো প্ৰতিভাবান ব্যক্তিয়ে সমাজক বাদ দি সাহিত্য সৃষ্টি কৰিব নোৱাৰে। কিয়নো সাহিত্য আৰু সমাজৰ সম্পৰ্ক নিবিড় আৰু ই অবিচ্ছেদ্য।

কবি-সাহিত্যিক সকল সমাজৰ উৰ্দ্ধত নহয়। শ্ৰীচন্দ্ৰ ভাৰতীয়েও সমাজৰ মাজত থাকি সমাজখনক পটভূমি হিচাপে গ্ৰহণ কৰি 'কুমৰ হৰণ' কাব্যখন ৰচনা কৰিছিল।

প্ৰাচীন কবি সকলে বিশেষকৈ মধ্যযুগীয় কবি সাহিত্যিকসকলে লোক শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য আগত ৰাখি কাব্য ৰচনা কৰিবলগীয়া হোৱা বাবে সততে লোক ব্যৱহাৰৰ প্ৰতি পৰতো যথেষ্ট গুৰুত্ব দিবলগীয়া হৈছিল। সেয়েহে 'স্ত্ৰী শূদ্ৰ'ই যাতে বুজি কাব্যৰ বিষয়বস্তুৰ লগত সংযোগ স্থাপন কৰি ৰস আস্বাদন কৰিব পাৰে তাৰ প্ৰতি দৃষ্টি ৰাখি কবিসকলে কাব্য ৰচনা কৰিছিল। 'পূৰ্ব কবি অপ্ৰমাদী' মাধৱ কন্দলীয়েও সেয়েহে তেওঁৰ অনুদিত 'ৰামায়ন'ত বৰ্ণিত চিত্ৰিত হোৱা সমাজখনৰ কথা বৰ্ণনা নকৰি স্থানীয় সমাজৰ বৰ্ণনাতহে অধিক গুৰুত্ব দিছিল। সেইদৰে হৰিহৰ বিপ্ৰৰ 'বভ্ৰুবাহনৰ যুদ্ধ' কাব্যতো তৎকালীন সমাজৰেই চিত্ৰ ৰূপায়িত হৈছে। তদুপৰি ভক্তিধৰ্মৰ প্ৰবৰ্ত্তক মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱকে আদি কৰি কবি সাহিত্যিক সকলৰ ৰচনাত সেই সময়ৰ সমাজৰ ৰাজনৈতিক, সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক চিত্ৰ অতি সুন্দৰকৈ প্ৰতিফলিত হৈছে। তেনেদৰে শ্ৰীচন্দ্ৰ ভাৰতী ওৰফে অনন্ত কন্দলী ৰচনাতো অসমীয়া সমাজ জীৱনে ধৰা দিয়াতো স্বাভাৱিক।

অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰ বুলিলে থলুৱা চিত্ৰৰ ৰহনো সোমায় থাকে। কিয়নো ভাৰতবৰ্ষ যিহেতু কৃষি-ভিত্তিক দেশ সেয়েহে ইয়াৰ অন্তৰ্গত ৰাজ্যবোৰৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ ৰীতি-নীতিৰ মাজত সাদৃশ্য থকাতো অতি স্বাভাৱিক। গতিকে অনন্ত কন্দলীকৃত "কুমৰ হৰণ" কাব্যতো অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰও ৰূপায়িত হোৱা দেখা যায়।

সৰ্বভাৰতীয় চিত্ৰঃ

ভাৰতীয় সমাজ ব্যৱস্থাত নামকৰণ এটা উল্লেখযোগ্য সংস্কাৰমূলক অনুষ্ঠান। এই নামাকৰণ সম্পৰ্কে জন মানসত নানান প্ৰকাৰৰ বিশ্বাস জড়িত হৈ আছে আৰু 'কুমৰ হৰণ' কাব্যত সেইদৰে বানাসুৰেও কন্যাটিৰ জন্মৰ পিছতে 'গণি পঢ়ি তাত পাছে উষা নাম থৈলা' বুলি উল্লেখ আছে।

বিবাহৰ পূৰ্বে যদি কন্যা পতিতা হয় বা নষ্ট হয় তেন্তে তাৰ পৰিণাম কি হ'ব ভাবি কন্যাৰ পিতৃ সকল অতিকৈ চিন্তান্বিত হয় আৰু তাৰ প্ৰতিকাৰৰ অৰ্থে পিতৃয়ে নানা ধৰণৰ কাৰ্য কৰিবলৈ লয়। 'কুমৰ হৰণ' কাব্যতো ইয়াৰ আভাস পোৱা যায়-

'অল্পতে উষাৰ দেখো ভৈলা কন্যা কাল।
আউৰ মোৰ গৃহত থৈবাক নোহে ভাল।।
নতু বিহা দেন্তে কন্যা যদি নষ্ট যাই।
ইহলোকে পাপ পৰলোকে নৰ্ক পাই।।

ভাৰতীয় সমাজ জীৱনত নাৰীৰ স্থান সম্পৰ্কে ভিন্ ভিন্ মত পোৱা যায়। বৈদিক যুগত নাৰীক অতি উচ্চ স্থান দিয়া হৈছিল যদিও কিন্তু পিছত লাহে লাহে নাৰীক পুৰুষ প্ৰধান সমাজে সততে তলত ৰাখিব বিচাৰিছিল। মনু সংহিতাত নাৰী সম্পৰ্কে থকা ধাৰণা এনে ধৰণৰ-

"পিতা ৰক্ষতি কৌমাৰে ভৰ্ত্তা ৰক্ষতি যৌৱনে।
ৰক্ষতি স্থবিৰে পুত্ৰান স্ত্ৰী স্বাতন্ত্ৰ্যমৰ্হতি।।"

'কুমৰ হৰণ' কাব্যতো বানৰ উক্তিত মনুসংহিতাত থকা নাৰীৰ মৰ্যদাৰ ধাৰণা লক্ষ্য কৰা যায়-

"চয়াল কালত বাপে ৰাখিবে কন্যাক।
যুবা ভৈলে স্বামী সঙ্গে সঙ্গ লাগে বঞ্চিবাক।।
বৃদ্ধ কালে ভৈলে পুত্ৰ পোষে যত্ন কৰি।
তিনিও কালত নাৰী নোহে স্বতন্ত্ৰী।।"

ভাৰতীয় সমাজ ব্যৱস্থাত কন্যা বিবাহোপযোগী হ'লে সাধাৰণতে মাক চিন্তাক্লিষ্ট হয়। 'ৰুক্মিনী হৰণ' কাব্যত ৰুক্মিনীৰ মাক শশীপ্ৰভা ৰুক্মিনীক উপযুক্ত পাত্ৰত বিয়া দিয়াৰ চিন্তাত ব্যাকুল হোৱা দেখা যায়। কিন্তু তাৰ বিপৰীতে 'কুমৰ হৰণ' কাব্যত বানাসুৰহে উষাৰ বিয়াৰ চিন্তাত চিন্তান্বিত হৈ কৈছে- 'জিউ দুষ্টা ভৈলে পিতৃ চণ্ডাল সমান।' এই কথাষাৰৰদ্বাৰা প্ৰাচীন ভাৰতবৰ্ষত কুমাৰীকালতে যে কন্যাক বিয়া দিয়াৰ প্ৰথা আছিল তাক জানিব পাৰি।

লোক জীৱনত লোক বিশ্বাস অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। সমাজত প্ৰচলিত তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ আদি এইজন বিশ্বাসৰ আধাৰত সৃষ্টি হৈছে। তামসিক বিদ্যা সদৃশ 'হৰণ লুকী মায়া' ৰ সৃষ্টিও এটা জন বিশ্বাসৰে ফলশ্ৰুতি। চিত্ৰলেখা মায়াবিনী। মায়াৰ সহায়েৰে তেওঁ সকলো অসাধ্য সাধন কৰিব পাৰে যদিও নাৰদৰ কথামতে চিত্ৰলেখাই হৰণলুকী মায়াৰ প্ৰভাৱত বহাগ মাহতে ভাদ মাহৰ সৃষ্টি কৰি অনিৰুদ্ধ কুমৰক হৰণ কৰাৰ পৰিকল্পনা কৰিছে। তদুপৰি কবিয়ে চিত্ৰলেখাৰ চিত্ৰ কৰ্মৰ যোগেদিও অসম তথা সৰ্বভাৰতীয় চিত্ৰবিদ্যাৰ স্পষ্ট আভাস দিছে আৰু উষা-চিত্ৰলেখাৰ সখীত্বৰ মাজেদি অসমীয়া সমাজ জীৱনৰেই চিত্ৰ পৰিস্ফুট হৈছে। অৱশ্যে ভাৰতীয় নাৰী সমাজতো সখী চৰিত্ৰ নোহোৱা নহয়।

ভাৰতীয় জনবিশ্বাস মতে কোনো এটা ঘটনাৰ আভাষ ঘটনাটো ঘটাৰ পূৰ্বেই ই মঙ্গলজনক নে অমঙ্গলজনক তাক কিছুমান চিহ্নৰ দ্বাৰাই জানিব পাৰি। ঠাই ভেদে এই চিহ্নবোৰ কিছু কিছু বেলেগ বেলেগ। ইয়াৰ আভাষ কুমৰ হৰণ কাব্যত বিদ্যমান। কাব্যত শ্ৰীকৃষ্ণই শোণিতপুৰ আক্ৰমণ কৰিবলৈ অহাৰ পূৰ্বেই ৰজা বানে ভৱিষ্যত বিপদৰ উমান পাইছে, এইদৰে-

"ফন্দে উৰু কৰ বাহু কপোল হৃদয়।
উলকা নিৰ্ঘাত ধুমকেটু দৰশয়।।"

আকৌ যুদ্ধৰ প্ৰাক্মুহূৰ্ততো বান ৰজাই নানা ধৰণৰ অমঙ্গলৰ চিন দেখিবলৈ পাইছে-

'দশ অক্ষৌহিনী সেনা লগে চলি যাই।
প্ৰজাৰ উপৰে কাক-শগুন উড়াই।।
আৰো দেখিলেক ৰাজা তৈলৰ পহাৰী।
আগে হৈয়া যাই দেখে খৰি ভাৰ চাৰি।।"

<u>অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰঃ</u>

সৰ্বভাৰতীয় সামাজিক পটভূমিৰ উপৰিও বিশুদ্ধ অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰ "কুমৰ হৰণ" কাব্যত বিৰাজমান। কাব্যত চিত্ৰিত হোৱা উষাই সপোন-কোঁৱৰক দিঠকত নাপাই আত্মহত্যা কৰিবলৈ ওলোৱা কাৰ্যই ভাৱ বিহ্বলা, সৰল স্বভাৱৰ গঞা নাৰীকেই প্ৰতিফলিত কৰিছে যেন লাগে।

বোৱাৰীয়ে বয়োজ্যেষ্ঠ জনক দেখিলে মূৰত ওৰণি লোৱাতো অসমীয়া সমাজৰ এটি প্ৰচলিত প্ৰথা। 'কুমৰ হৰণ' কাব্যত চিত্ৰত কামদেৱক দেখি উষাইও লাজত ওৰণি লৈছে।

'পাছে কামদেৱক দেখিলা কৃষ্ণ পাশে।
মাথে বস্ত্ৰ দিয়া লাজে বচন নাভাষে।।'

ভাৰতীয় নাৰীয়ে পিন্ধা অলংকাৰবোৰ অসমীয়া নাৰীয়ে পিন্ধা অলংকাৰৰ লগত একে যদিও নাম আৰু ... গঠনবোৰ বেলেগ বেলেগ। দ্বাৰকালৈ যোৱাৰ মুহূৰ্তত চিত্ৰলেখাই পিন্ধা অলংকাৰবোৰ নিভাজ অসমীয়া-

'গ্ৰীৱে লৈলা গজমতি শিৰে দুলে জেঠি।
দশো আঙুলিত ঝাম্পি সোণাৰ আঙুঠি।।'

অসমীয়া মানুহে নুশুনিবলগীয়া কথা হ'লে ... নাম লৈ ভূমি চুই কাণ স্পৰ্শ কৰে। কাব্যত উষাই ...লেখাক 'আগে শাস খাই পাছে দিবিহি বাকলি' বুলি ...ত চিত্ৰলেখাই ভূমি চুই ভগৱানৰ নাম লৈ কাণ ... কৰিছে-

'হেন দেখি চিত্ৰলেখা দিলা সমিধান।
ভূমি চুই বিষ্ণুস্মৰি পৰশিলা কাণ।'

'কুমৰ হৰণ' কাব্যত চিত্ৰলেখাই অনিৰুদ্ধ ...ক যিবোৰ ব্যঞ্জন ৰান্ধি পৰিৱেশন কৰিছে সেই ...বোৰেই নিভাজ অসমীয়া খাদ্য সম্ভাৰ যেনে- পিঠা- ...ন, দৈ, শালি চাউলৰ ভাত, মুগ-মচুৰ দালি, ঘিউ, ...চুৰা আদি অসমীয়া মানুহৰ প্ৰিয় খাদ্য বিভিন্ন শাক- ...লি, বেঙেনা, আদিৰ লগতে বিভিন্ন টেঙাৰ আঞ্জাত ...মীয়া মানুহে খাই ভাল পায়। কাব্যত কন্দলীয়ে ইয়াৰ ... অতি সুন্দৰকৈ দাঙি ধৰিছে।

অসমীয়া সমাজত মাংসৰ ভিতৰত পাৰ, খাহী, হৰিণা, বৰা আদিৰ মাংসই যে প্ৰচলিত আছিল তাৰ ... 'কুমৰ হৰণ' কাব্যত পোৱা যায়-

'আদা-লোণ খনী জিৰা মৰিচক দিল।
ভাজিলে খাসীৰ মাংস বাসৰে ৰঞ্জিল।।
পাৰৱত আনি তাই কৰিলেক তলা।
কচ্ছপৰ মাংখত দিলেক বৰকলা।।
হৰিণৰ মাংস সমে হিঙ্গৰ স্ফোটন।
ৰম্ভামূলে বৰাহৰ মাংস বিতোপন।।

সেইদৰে কবিয়ে অসমীয়া মানুহৰ প্ৰিয় মাছৰ ... অতি সুন্দৰকৈ কাব্যত দাঙি ধৰিছে-

'বড়ালীৰ ঘাণ্টি লাড়ি মৎসত মচুৰ।
কচে বচে বেসুৱাৰি শৌলে মূলে সংগ।।
ডৰিকে বেঙ্গলে আড়ি মাছত পালংগ।
কাঠি অৰা কৰে তঞি ইলিহ কান্দোল।।"

অসমীয়া মানুহে আঞ্জা সুমিষ্ট কৰিবলৈ আদা, লোণ, খনী, জিৰা, হিং, কৰ্পূৰ আদি মছলাৰ ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে। 'কুমৰ হৰণ' কাব্যতো চিত্ৰলেখাই উক্ত মছলা ব্যৱহাৰ কৰি অনিৰুদ্ধ কুমৰক সুমিষ্ট ব্যঞ্জন ভোজন কৰোৱাৰল উল্লেখ আছে-

'আদা লোণ-খনী জিৰা মৰিচক দিল।'

অসমীয়া সমাজত অন্নগ্ৰহণ কৰাৰ আগতে জাত-কুলৰ বিচাৰ কৰাতো প্ৰচলিত ৰীতি। কাব্যত চিত্ৰলেখাই কুমৰক অন্ন ভোজন কৰিবলৈ দিয়াত কুমৰে এইদৰে প্ৰশ্ন কৰিছে-

'মঞি অন্ন ভূঞ্জিবো তোক্ষাৰ কিবা কুল।'

তামোল-পাণ অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ। সকলো শুভ কাৰ্যতে অসমীয়া মানুহে তামোল-পাণৰ ব্যৱহাৰ কৰি আহিছে। কাব্যত উষা-অনিৰুদ্ধৰ বিয়াতো-চিত্ৰলেখাই দুয়োৰে হাতত তামোল দিছে- 'দুইৰো হাতে দুইকো নিয়া দিয়াইলা তাম্বুল।'

আকৌ ভোজনৰ অন্তত তামোল-পাণেৰে মুহদি নকৰিলে মুখৰ চুৱা নাযায় বুলি অসমীয়া মানুহে বিশ্বাস কৰে। উষা অনিৰুদ্ধই ও ভোজনৰ অন্তত মুহদি কৰিছে-

'কৰ্পূৰ তাম্বুল ভূঞ্জি শয্যাক গৈলন্ত।'

অসমীয়া সমাজ-ব্যৱস্থাত পিতৃ সম্পত্তিৰ ওপৰত কন্যাৰ অধিকাৰ নাই, স্বামীৰ সম্পত্তিৰ ওপৰতহে পূৰ্ণ অধিকাৰ আছে। কাব্যত উষাই স্বামী অনিৰুদ্ধৰ আগত পিতৃ সম্পত্তি সম্পৰ্কে এইদৰে কৈছে।

'বাপৰ ধনক সব পৰিয়ালে খাই।
ভাইৰ ধন মান সবে হাত তোলা পাই।।
স্বামীৰ ধনক সৰ্বকালে কৰে ভোগ।'

কবি অনন্ত কন্দলীয়ে কুঁজিৰ দ্বাৰা অনিৰুদ্ধ কুমৰক কৰা তিৰস্কাৰ আৰু উষাই কুঁজিক কৰা তিৰস্কাৰৰ বৰ্ণনা অসমীয়া সমাজৰ পৰাই গ্ৰহণ কৰিছে।

অসমীয়া সমাজত 'তিৰিচোৰ'ক কঠোৰ শাস্তি বিহাৰ নিয়ম আছে। 'কুমৰ হৰণ' কাব্যতো তাৰ উল্লেখ আছে-

'চবড় চাপৰ মাৰি তিৰিচোৰ ধৰি।
ইহাক দণ্ডিলে লোক বুলিবেক হৰি।।'

তদুপৰি কবিয়ে চিনাকি চৰাই-চিৰিকতি, কাউৰী, শগুন, কুলি, ময়ুৰ, খঞ্জন আদিৰ লগতে শিয়াল, ইন্দুৰ, নেউল, তক্ষক, মগৰ, বৃষভ, হৰিণ আদি জীৱ-জন্তুৰ বৰ্ণনাও অসমীয়া প্ৰকৃতিৰ বুকুৰ পৰাই বুটলি আনি কাব্যত ঠাই দিছে। ইমানেই নহয়, পোক পৰুৱাৰ বৰ্ণনাও দাঙি ধৰিবলৈ কবিয়ে পাহৰা নাই।

কাব্যত সন্নিবিষ্ট নাৰদ, গনক আৰু নাপিতৰ চৰিত্ৰ কবিয়ে সম্পূৰ্ণৰূপে লোক জীৱনৰ পৰাই সমল সংগ্ৰহ কৰি সৃষ্টি কৰিছে। অসমীয়া সমাজত নাৰদ চৰিত্ৰক প্ৰধানকৈ টুটুকীয়া আৰু লগনীয়া স্বভাৱৰ বুলি ধৰা হয়। কাব্যত কবিয়ে নাৰদক অকল টুটুকীয়া বুলিয়ে এৰা নাই বৰং মায়া বিদ্যাত পাকৈত আৰু চিত্ৰলেখাক চুৰি বিদ্যা শিকাই অনিৰুদ্ধ হৰণত সহায় কৰিছে। সেইদৰে কবিয়ে কাব্যত চিত্ৰিত হোৱা কুঁজি বুঢ়ীৰ চৰিত্ৰৰ সহায়েৰেও অসমীয়া সমাজত থকা লুভীয়া আৰু উচ্চাভিলাসী তিৰোতাৰ চিত্ৰকেই ফুটাই তুলিছে।

'কুমৰ হৰণ' কাব্যত কবিয়ে অসমীয়া চিনাকি বাদ্যযন্ত্ৰ- তাল, মৃদঙ্গ, মাদল, কৰতাল, আদিৰ বৰ্ণনা অতি সুন্দৰকৈ দাঙি ধৰিছে। তদুপৰি ইয়াত অসমীয়া পৰম্পৰাগত সঙ্গীত শৈলীৰ স্বৰ বিভাজন, পদ্ধতি ... বিভিন্ন ৰাগ, ৰাগিণীৰো উল্লেখ আছে-

'মালাৱত ৰাগ মালৈ কৰোক কৰ্ণাড়ি।
কৰ্ণাট সুৰাগ, সুহাই মালৱী মল্লাড়।।
ললিত বিভাগ মঞ্জু ভৈৰৱী মল্লাড়ী।
ৰামগিৰি ধনশিৰি ভূপালি বৰাড়ি।।' ইত্যাদি

কবিয়ে যুদ্ধৰ বৰ্ণনা দিওঁতে অসমীয়া সমাজ... অমসীয়া সমাজত প্ৰচলিত যুদ্ধক্ষেত্ৰ, গজ, ঘোড়া, ... সমদল, সেনা, সাৰথি আদি শব্দ প্ৰয়োগ কৰিছে। ... সেয়ে নহয়, কাব্যত ব্যৱহৃত মাতৃ, পুত্ৰ, মাৰ, পিতৃ, ... পুত্ৰ, বধু, কন্যা, সখী, দাস-দাসী আদি সম্বন্ধবাচক ... জৰিয়তেও কবিয়ে অসমীয়া সমাজকেই প্ৰতিফলিত কৰিছে।

অসমীয়া ঘৰুৱা জীৱনৰ পৰিবেশ ... কৰিবলৈকে কবিয়ে লোক সমাজত ব্যৱহৃত ঘৰুৱা ... ফকৰা-যোজনা, পটন্তৰ আদিৰ প্ৰয়োগ কৰিছে।

ঘৰুৱা শব্দ- উস্‌মিস্, লচপচ, জোট-... কাউ-কাউ, হাতলৰ, হাততোলা ইত্যাদি।

যোজনা পটন্তৰ-বিগুটি সখী নামাতিবা মো...

২) খুদখাই নষ্ট কৰা অমৃতৰ ভোগ।

৩) ফৰিঙ্গ উড়য় যেন দিশি দিশান্তৰ। ইত্যাদি

এনেদৰে কবি অনন্ত কন্দলীয়ে 'কুমৰ হ... কাব্যৰ মাজেৰে অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰ অ... মনোৰমকৈ তুলি ধৰিছে। ☐☐

প্ৰসঙ্গ পুথি-

১) ড° নবীন চন্দ্ৰ শৰ্মা (সম্পা)ঃ কুমৰ হৰণ

২) ড° ৰমেশ পাঠক (সম্পা)ঃ কুমৰ হৰণ

৩) ড° সত্যেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা ঃ অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত

৪) ড° পূৰ্ণানন্দ শইকীয়া ঃ অসমীয়া কাব্যৰ অধ্যয়ন

৫) ড° বাণীকান্ত কাকতি ঃ পুৰণি অসমীয়া সাহিত্য।

'ভাৰতীয় দৰ্শনত বন্ধন আৰু মুক্তি' এটি চমু আলোচনা

অনন্ত বৰুৱা
প্ৰৱক্তা, দৰ্শন বিভাগ

"অসতোমা সদগময়।
তমসোমা জ্যোৰ্তিগময়।
মৃত্যোৰ্মা অমৃতং গময়।।"

ভাৰতীয় দৰ্শন এক মোক্ষ প্ৰাপ্তিৰ দৰ্শন। চাৰ্বাক দৰ্শনৰ বাহিৰে আন সকলো ভাৰতীয় দৰ্শনেই বন্ধন আৰু মুক্তি বিশ্বাস কৰে। সংসাৰ দুখৰ পৰা মুক্তিৰ পথ বিচৰাটোৱেই হ'ল ভাৰতীয় দৰ্শনৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য। আমি ...চৰাচৰ প্ৰাৰ্থনাত ব্যৱহাৰ কৰা "হে প্ৰভু মোক অসত্যৰ পৰা সত্যলৈ, আন্ধাৰৰ পৰা পোহৰলৈ আৰু মৃত্যুৰ পৰা অমৃতলৈ নিয়া" - এই মন্ত্ৰটোৱে আমি যে মুক্তিকামী তাকে বুজায়।

ভাৰতীয় দৰ্শন মুঠতে ন (৯) খন। তাৰে তিনিখন (চাৰ্বাক, বৌদ্ধ আৰু জৈন) নাস্তিক বা অবৈদিক আৰু আন ছয়খন (ন্যায়, বৈশেষিক, মীমাংসা, সাংখ্য, যোগ আৰু বেদান্ত) আস্তিক বা বৈদিক দৰ্শন। একমাত্ৰ চাৰ্বাক দৰ্শনে বন্ধন আৰু মুক্তি এই দুটা কথাক বিশ্বাস নকৰে। তেওঁলোকৰ মতে স্বৰ্গ বা নৰক, ঈশ্বৰ, মোক্ষ আদি একো নাই। এওঁলোকৰ মতে পৰাধীনতাই হ'ল বন্ধন আৰু স্বাধীনতাই হ'ল মুক্তি। সংসাৰ ভোগত আসক্ত থকাই হ'ল মানুহৰ জীৱনৰ প্ৰধান লক্ষ্য।

বৌদ্ধ দৰ্শন নাস্তিক বা অবৈদি দৰ্শন হ'লেও মোক্ষ বা মুক্তি বিশ্বাস কৰে। বুদ্ধৰ কাৰণে মোক্ষ হ'ল নিৰ্বান। নিৰ্বান হ'ল সংসাৰ বন্ধন বা সংসাৰ দুখৰ অৱসান। ইন্দ্ৰিয় সম্ভুত আনন্দ, সুখ, খং, দুখ, ভয়, আসক্তি ইত্যাদিৰ ...বা মানুহ সংসাৰ বন্ধনত আৱদ্ধ হয়। জন্ম চক্ৰ বা ভৱ চক্ৰৰ পৰা হাত সাৰিব পৰাটোৱেই হ'ল নিৰ্বান। এই মুক্তিৰ স্বৰূপ কি আৰু তাক মুক্তজনৰ বাদে অন্যে জানিব নোৱাৰে।

আকৌ জৈন দৰ্শনেও মোক্ষ প্ৰাপ্তিত বিশ্বাস কৰে। এওঁলোকৰ মতে কৰ্মই আত্মাক বন্ধন অৱস্থাত থয় অৰু কৰ্মক ধংস কৰাটোৱেই হ'ল মোক্ষ প্ৰাপ্তিৰ প্ৰধান উপায়। কৰ্মই আত্মাক দূষিত কৰে। এওঁলোকৰ মতে আত্মা অসীম প্ৰত্যক্ষ সম্পন্ন। আত্মাৰ এইবোৰ অৱস্থা প্ৰাপ্তিয়েই হ'ল মোক্ষ প্ৰাপ্তি। কৰ্মই আত্মাক ইয়াৰ আচল অৱস্থাৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখে। কৰ্মক নাশ কৰিব পাৰিলেই আত্মাই মোক্ষ লাভ কৰিব পাৰে।

ন্যায় আৰু বৈশেষিক দৰ্শনে বন্ধন আৰু মোক্ষক বিশ্বাস কৰে। আত্মাৰ শুদ্ধ সত্বা লাভ কৰাটোৱেই হ'ল মোক্ষ। আত্মা বন্ধন অৱস্থালৈ আহে যেতিয়া ই মন আৰু শৰীৰৰ লগত সুযুক্ত হয়। আত্মা প্ৰকৃততে অচেতন। ই চৈতন্য যুক্ত হয় যেতিয়া ই শৰীৰত প্ৰবেশ কৰে। "আত্মা" এই চৈতন্য অৱস্থাটোৱেই হ'ল বন্ধন অৱস্থা। এতেকে চৈতন্যৰ বিলোপ সাধনেই হ'ল আত্মাৰ মোক্ষ আৰু মোক্ষ প্ৰাপ্তি সম্ভৱ হয় সত্যৰ সম্যক উপলব্ধিত। এই উপলব্ধি সম্ভৱ হয় সুখ আৰু দুখ এই দুয়োভাৱৰ বিলুপ্তি সাধনত।

মীমাংসা দৰ্শনেও বন্ধন আৰু মোক্ষক মানি লৈছে। মুক্তি হ'ল আত্মাৰ স্বৰূপ লক্ষণ বা অৱস্থা। ই সুখ-দুখৰ অতীত এক অৱস্থা। ন্যায় দৰ্শনৰ দৰে মীমাংসা দৰ্শনেও মানি লয় যে আত্মা স্বৰূপাৰ্থত অচেতন। চৈতন্যযুক্ত অৱস্থাতহে সুখ-দুখৰ অনুভৱ হ'ব পাৰে। সুখ-দুখ নাশ হ'লেহে আত্মা বন্ধনৰ পৰা মুক্ত অৱস্থা প্ৰাপ্ত হয়।

সাংখ্য দর্শনেও বন্ধন আৰু মোক্ষক মানি লয়। পুৰুষ আৰু প্ৰকৃতিৰ পাৰ্থক্য জ্ঞানেই হ'ল মোক্ষ লাভৰ ঘাই উপায়। পুৰুষ আৰু প্ৰকৃতিক একে বুলি ভবা অৱস্থাটোৱেই বন্ধন। পুৰুষ সদায় স্বাধীন আৰু ই প্ৰকৃতিৰ পৰা বেলেগ। ভুলবশতঃ পুৰুষ আৰু প্ৰকৃতিক একেলগ কৰা হয়। শৰীৰ, মন, ইন্দ্ৰিয় আদি প্ৰকৃত সম্ভূত। গতিকে এইবোৰৰ লগত যেতিয়ালৈকে পুৰুষ একত্ৰিত হৈ থাকে তেতিয়ালৈকে ই মুক্ত হ'ব নাৱাৰে। মীমাংসা দৰ্শনৰ দৰে সাংখ্য দর্শনেও মানি লয় যে মুক্তি অৱস্থাটো দুখ-সুবিহীন এক নেতিসূচক অৱস্থা।

যোগ দর্শনৰ মুক্তিৰ আলোচনা সাংখ্য দর্শনৰ লগত মিল আছে। চিত্তবৃত্তিৰ পৰা মুক্ত কৰাটোৱে আত্মাৰ মুক্তি অৱস্থা। মুক্ত অৱস্থাত আত্মাই নিজস্ব সত্তা লাভ কৰে।

শঙ্কৰৰ অদৈত বেদান্তয়ো মুক্তি আৰু বন্ধনৰ কথা বিশ্বাস কৰে। অদ্বৈত বেদান্তই কয় যে আত্মা সদায় মুক্ত। ই নিত্য আৰু শুদ্ধ। আত্মাৰ বন্ধন অৱস্থাটো এটা মিছা অৱস্থা। ই বন্ধন হয় আমাৰ অবিদ্যাৰ বাবে। আত্মাই অবিদ্যাবশতঃ নিজকে (বন্ধন অৱস্থাত) মনযুক্ত শৰীৰ বুলি ভাবে। আচলতে মনযুক্ত শৰীৰ মায়া সম্ভূত। আত্মা আৰু শৰীৰৰ এই তথাকথিত মিলনেই হ'ল বন্ধন অৱস্থা। এই বন্ধন অৱস্থাৰ অৱসান ঘটে বিদ্যা বা ব্ৰহ্মবিদ্যাৰ ফলতে। এই বন্ধন অৱস্থাৰ অৱসানেই হ'ল মুক্তি অৱস্থা আৰু এই অৱস্থাতে আত্মাই নিজকে ব্ৰহ্ম বুলি চিনাকি দিব পাৰে। এই অৱস্থাটোৱে হ'ল সৎ চিৎ আনন্দৰ অৱস্থা বা সচ্চিদানন্দ।

ৰামানুজৰ বিশিষ্টাদ্বৈত বেদান্তয়ো বন্ধন আৰু মুক্তিৰ কথা মানি লয়। এওঁৰ মতে কৰ্মফল ভোগেই হ'ল জীৱৰ বন্ধন অৱস্থা। আত্মা প্ৰকৃততে ব্ৰহ্ম বা ঈশ্বৰৰ অংশ। অবিদ্যাবশতঃ আত্মা দেহৰ লগত যোগ হয় আৰু তেতিয়া ই ঈশ্বৰৰ যে অংশ সেই কথা পাহৰি থাকে। মোক্ষ লাভত আত্মা দেহৰ পৰা আঁতৰি যায় আৰু ই ঈশ্বৰৰ লগত মিলিত হয়।

চাৰ্বাক দৰ্শনৰ বাহিৰে আন সকলো দর্শনে মোক্ষৰ এক পৰমাৰ্থ অৱস্থাৰ কথা চিন্তা কৰিছে। এতে ইয়াৰ নিশ্চয় দাৰ্শনিক তাৎপৰ্য থাকিব লাগিব। ভাৰতী দৰ্শনে মুক্তিৰ অকল স্বৰূপ নিৰ্ণয়তে আবদ্ধ থকা না ইয়াক কেনেকৈ লাভ কৰিব পাৰি তাৰ উপায় উদ্ভা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। আমাৰ বৰ্তমান জীৱন এক ব জীৱন। ই যে প্ৰকৃত জীৱন নহয় এই কথা প্ৰায় সকল ভাৰতীয় দৰ্শনে মানি লৈছে। এই প্ৰকল্পৰ ভিত্তি আনুষংগিক তথ্যবোৰৰ (জীৱন, জগত, ঈশ্বৰ আ আলোচনা আৰু বাখ্যা কৰিছে। বন্ধন আৰু মুক্তিৰ দাৰ্শনিক তাৎপৰ্য নাথাকে তেন্তে ইহঁতক গুৰুত্ব দি অৰ্থ নাই।

ভাৰতীয় দৰ্শনৰ উপৰিও ভাৰতীয় ধৰ্ম মোক্ষ প্ৰাপ্তিৰ পথ দেখুওৱাৰ এক আহিলা। কেনে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিলে আমি সংসাৰ বন্ধনৰ পৰা হাত সাৰি পাৰো সিয়েই হ'ল ভাৰতীয় ধৰ্মৰ মূল সমস্যা। গতি দেখা যায় ভাৰতীয় জীৱনৰ লগত মোক্ষৰ এক ও সম্বন্ধ আছে আৰু এই মোক্ষৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতহে জীৱ মূল্যাংকন কৰা যায়।

নিৰপেক্ষ দৃষ্টিত বন্ধন আৰু মোক্ষ- এই দু ধাৰণাৰ তাৎপৰ্য আছে। কাৰণ মানৱ জীৱন গোটেই ব্ৰহ্মাণ্ডৰ যে এটা অংশ তাক নুই কৰিব নোৱাৰি। গতি ইয়াৰ এটা পাৰমাৰ্থিক অৰ্থ নিশ্চয় আছে। এই জগত পৰিবৰ্তনীয় আৰু ইয়াত ঘটা ঘটনাৱলী যে নিত্য নহয় সে কথা সকলোৱে বিদিত। গতিকে জগত অনিত্য আৰু ই ঘটনাৱলীও অনিত্য। কিন্তু অনিত্যৰ অন্তৰালত নিশ্চয় কি এটা নিত্য সত্তা আছে। ডেৰ্কাট আৰু স্পিনোজাই substance বুলি কৈছে; হেগেলৰ মতে Absolute; বাগে মতে Elam Vital কাণ্টৰ মতে Things in Themselv শঙ্কৰৰ মতে ব্ৰহ্ম। গতিকে এই জীৱনৰ অন্তৰালত পাৰমাৰ্থিক জীৱন বা সত্তাৰ কথা প্ৰায়বোৰ দর্শনেই মা এইবোৰৰ উপলব্ধি হ'ব পাৰে বুলিও বহুতৰ বিশ্বাস। কি ইয়াৰ বাবে লাগে প্ৰকৃত জ্ঞান।

সাধাৰণতে আমি যি জ্ঞান লাভ কৰো সেই জ্ঞান ডলিৰ ভাষাত "বিচাৰ" (Thought) ; যাৰদ্বাৰা আমি ত্তাৰ অৱভাষ ৰূপ (Appearence) জানিব পাৰো। াগছোৰ ভাষাত প্ৰজ্ঞা। (Intuition) যি আমাক স্থিৰ ত্তা (static Reality) জ্ঞান দিয়ে। কাণ্টৰ ভাষাত বোধ (Understanding) যি আমাক প্ৰপঞ্চ জগতৰ Phenomental World) জ্ঞান দিয়ে। শঙ্কৰৰ ভাষাত অবিদ্যা' যি 'মায়া' বা মিছা জগতৰ লগত পৰিচয় দিয়ে। তিকে এইবোৰ জ্ঞান আচল জ্ঞান নহয়। এইবোৰ জ্ঞানে কৃত সত্তাৰ উপলব্ধি জন্মাব নোৱাৰে।

এইবোৰ কথা মিছা বুলি প্ৰমাণ কৰাটো বৰ টান। ইবোৰক মিছা বুলি প্ৰমানিত কৰিবলৈ যোৱা মানে সন্দেহবাদী (Sceptic) বা অজ্ঞয়বাদী (Agnostic) হ'বলৈ যোৱা বাদে একো নাই। কাৰণ পাৰমাৰ্থিক সত্তাৰ অস্তিত্ব নাই বুলি আমি ক'ব নোৱাৰো। কাৰণ কোনোবাই কিজানি সেইসত্তাৰ জ্ঞান লাভ কৰিছেই? বুদ্ধই জীৱন কালতে নিৰ্বান লাভ কৰা সকলোৱে বিদিত। আৰু তেওঁ মূল সত্যক লাভ কৰিছিল। গতিকে "মোক্ষ" মতবাদৰ দাৰ্শনিক তাৎপৰ্য নাই বুলি উলাই কৰিব নোৱাৰি। ইয়াৰ বাবে কঠোৰ প্ৰচেষ্টাৰ দৰকাৰ। কিন্তু সেই প্ৰচেষ্টা বৰ্তমান জগতত কেইজনে কৰে? গতিকে কিবা এটা বস্তু আমি দেখা নাই বাবে নাই বুলি কোৱা ভুল হ'ব। এটা কোঠাত পোহৰ নাথাকিলে সেই কোঠাত থকা বস্তু নেদেখো। সেই বুলি আমি ক'ব নোৱাৰো যে কোঠাটোত বস্তু নাই। গতিকে প্ৰকৃত জ্ঞানৰ অভাৱত হয়টো আমি প্ৰকৃত সত্তাক পাব নোৱাৰো। কিন্তু ই এইটো নুবুজায় যে সেই প্ৰকৃত সত্তা নাই। □□

ভূমিকম্পৰ আগমুহূৰ্তত ল'বলগীয়া ব্যৱস্থাসমূহ ঃ

ক) কেইবামহলীয়া ঘৰ আদি বনালে ভূমিকম্প প্ৰতিৰোধী ব্যৱস্থা অৱলম্বন কৰিব লাগে।
খ) ঘৰৰ দৰ্জা ভিতৰফালৰ পৰা সহজে খুলিব পৰা হ'ব লাগে।
গ) মজবুত মেজ, বেঞ্চ আদি ঘৰৰ ভিতৰত ৰাখিব লাগে।
ঘ) প্ৰাথমিক চিকিৎসাৰ সামগ্ৰী ঘৰত ৰাখিব লাগে।
ঙ) অগ্নি নিৰ্বাপনৰ প্ৰয়োজনীয় বস্তু ঘৰৰ ওচৰত মজুত ৰাখিব লাগে।
চ) ব্যৱহাৰৰ পাছত গেছৰ চিলিণ্ডাৰৰ চুইচ বন্ধ কৰি ৰাখিব লাগে।
ছ) অতি আৱশ্যকীয় সামগ্ৰী যেনে - পানী, টৰ্চ, মমবাতি, দিয়াচলাই, কোৰ আদি সহজে পোৱাকৈ ৰাখিব লাগে।
জ) স্বাস্থ্য কেন্দ্ৰ, অগ্নি নিৰ্বাপক বাহিনীৰ কাৰ্য্যালয় আদিৰ ঠিকনা আদি জানিব লাগে।
ঝ) ভূমিকম্পৰ বিষয়ে প্ৰশিক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিলে তাৰ যোগেদি জ্ঞান আহৰণ কৰিব লাগে।

সংগ্ৰাহক

জিণ্টু শৰ্মা, স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

এক অনুভৱ

চন্দ্ৰ চৌধুৰী
প্ৰবক্তা, শিক্ষা বিজ্ঞান বিভাগ

দৈমুখত নামি
দুলি যোৱা ওলোমা দলঙেৰে
সাপৰ নেগুৰ চিগা ধাৰেৰে বৈ যোৱা
দিক্ৰং
নামনিত চৰি ফুৰা মেথোনৰ জাক
ধনেশ, অৰ্কিড বিচাৰি ফুৰা ৰেচবটাবা
ডাইনী প'লশে বালা সুব্ৰমনিয়াম
ৰৱ ইজ গড'ৰ প্ৰফেচাৰ কাপুৰ
নে মৰম লবা আৰু লৈয়েই থাকিবা
কোবা তামুক
ৰমন নে কেচা দেগী এয়াই ৰ'হিল
উত্তাল যৌৱনৰ অপৰূপ সাক্ষী। ☐☐

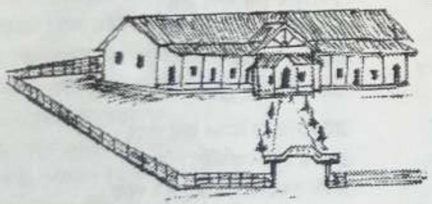

বিদ্যা মন্দিৰ

নবিৰুদ্দিন আহমেদ
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

বিদ্যা মন্দিৰ
তোমাক স্বাগতম
ভিন্নতা পৰিহাৰ কৰি
আকোৱালী লোৱা এই মানৱ জীৱন
ভেদ্যতাৰ প্ৰাচীৰ ভাঙি
সমতাৰ একক গঢ়ি
তুমি আগবাঢ়া তোমাৰ জ্যোতিৰে
সভ্যতাৰ উচ্চ শিখৰত থকা
মানৱ সমাজে জয়গান গাইছে
তোমাৰ গীতেৰে
শক্তি হিচাবে আছা অবোধ মানৱৰ
যুগে যুগে লিখি আছে
তোমাৰ নামত যুদ্ধ ইতিহাস
কংকিলতাৰ পংকিল ভাঙি
মানৱৰ হিংসা, অত্যাচাৰ আৰু
শোষন তুমিয়েই কৰিবা পৰিহাস
মুক্তি প্ৰয়াসী বিৰঙ্গনা হৈ
তুমি শান্তিৰ সভ্যতা আনা
এই অজ্ঞানী মানৱী হিয়ালৈ
বিদ্যা মন্দিৰ তোমাক স্বাগতম। ☐☐

"অনুভৱত এখনি হৃদয়"

কোকিলা শইকীয়া
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

হৃদয় ....
এখিলা কাগজ
য'ত লিপিবদ্ধ হয়
শোণিতেৰে
বহুজনৰ আশা-আকাংক্ষা
প্ৰেম ভালপোৱা
পাই হেৰুৱাৰ হিচাপ.........
ভালপোৱা ....
নহয়নে এক প্ৰৱঞ্চনা
য'ত হিচাপ হয় মৰমৰ
মৰমে ঠগে
সহস্ৰৰ কোমল অনুভৱ
অনুভূতি নতুবা হৃদয়ৰ কবিতাক
যৌৱনৰ বিয়লি বেলাত
প্ৰতীক্ষাৰত সময়ক
প্ৰেমে আৱৰি ৰাখে
আকাশত ঢাকি ধৰা
সেই কালমেঘ হৈ
নতুবা যৌৱনৰ ৰঙীন সপোনক
কালৰাত্ৰিলৈ উটুৱাই দিবলৈ .... ☐☐

বিভ্ৰান্তি

দিপান্বীতা দেৱী
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

এটি ভুলৰ বাবেই
ধ্বংস হ'ব পাৰে এখন হৃদয়
হৃদয়ে হৃদয়ক বুজি নাপালে
ধ্বংস হ'ব পাৰে দুটি জীৱন

এটি মাথো জীৱনৰ বাবেই
ধ্বংস হ'ব পাৰে এখন সমাজ,
এটি ভুলৰ বাবেই
সৃষ্টি হ'ব পাৰে এখন বিশ্বযুদ্ধ
সৃষ্টি হ'ব পাৰে এখন শ্মশান। ☐☐

কণ্টকময় জীৱন

বিজুলী কলিতা
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

কোন বাটেৰে গৈ আছো নাজানো
কণ্টকময় জীৱনৰ বিপন্ন সময়
আচলতে কোনো এটা সময়তে মই
ধৰি ৰাখিব নোৱাৰিলো একোৱেই
ল'ৰালিৰ পুতলা, কৈশোৰৰ প্ৰেম কিম্বা
পুষ্ট বয়সৰ পৰিকল্পনা।
কেতিয়াবা সহযাত্ৰী হেৰুৱাইছোঁ
কাৰোবাৰ চকুপানীত এৰিছো হৃদয়
শ্মশানত এৰিছো তেজৰ পূৰ্বপুৰুষ নতুবা সুহৃদ
কবিতাত শব্দ হেৰুৱাইছো
ফেহুবৰণীয়া বুকুত হেৰুৱাইছো কামনা
কোন বাটেৰে গৈ আছো নাজানো।
কিজানি মই একো চপাই ৰাখিব নাজানিলোৱেই
প্ৰাত্যাহিক জীৱনৰ গতি হেৰুৱাইছোঁ
চিটি বাছত খুছৰা পইচা
বৰশীৰ পৰা মাছ
পথাৰৰ পৰা শইচ
হৃদয়ৰ পৰা প্ৰেমাস্পদ
অনুজৰ পৰা শালিনতা অথবা
কেন্টিনৰ একোকাপ চাহত নৈৰাশ্যতা।☐☐

কোনো এটা বছৰৰ শেষ আবেলি

(ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীলৈ)

গিৰীশ নাথ
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

বহুতো পৰেক আৰু মাহ
আমাৰ চিনাকি নদীখনেৰে উটি উটি গ'ল।
জোনাকবোৰ অহা যোৱা কৰোঁতে
নদীখনৰ মাজেৰে এটা গৰখীয়া বাট পৰিল!
সেই বাটেৰে গৈগৈ তোমাৰ পদূলী ওলাবগৈ
বৰযুগে জীপাল কৰা শব্দৰ কোলাহল!
তুমি হাত পাতি লবা- খুলি চাবা
আশাবোৰ ছবি হ'ব!
ইচ্ছা আৰু কামনাবোৰ দেও দি থাকিব
তোমাৰ হৃদয়ৰ শিতানে-পথানে।
এদিন তোমাৰ উমাল আকাংক্ষাৰ উত্তাপত জীন যাব
সহস্ৰজনৰ হাত চাপৰিৰ অন্তহীন কোলাহল।

প্ৰেম আৰু মানুহ

যুগমায়া কলিতা
স্নাতক তৃতীয় বৰ্ষ

আৰু নো কিমান জুখিবা
বুকুৰ আকাশখন মোৰ
কাহানিবাই দিলো তোমাক
মোৰ হৃদয়ৰ আত্মা
লুকুৱাই ৰাখিছা
তোমাৰ চিনাকি ঠিকনা,
বুজাব খুজিছা নে কি
প্ৰেমৰ গোপন সংজ্ঞা।
প্ৰেমৰ বেদীত থাকিব
মদাৰ ফুলৰ মালা
আৰু থাকিব,
বালিৰ ৰংঘৰ, কাৰেংঘৰ
আশাবোৰ য'ত গাভৰু হ'ব,
কঢ়িয়াই আনিব
একাজলি ৰ'দৰ কবিতা।
মোৰ যে কিমান দিনৰ
হাবিয়াস ....
তোমাক কওঁ এখন পৃথিৱীৰ কথা
য'ত সপোনবোৰে পিন্ধিব
সেউজীয়া সাজ
আৰু
বহুত ....।☐☐

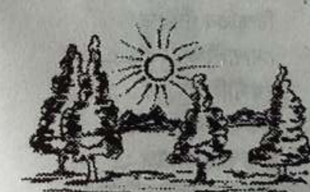

বিমল জ্যোতি

জেউতি দেৱী
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

এক উজ্বল জ্যোতিৰ পৰশত
উদ্ভাসিত হৈ পৰিছিল এটি 'আত্মা'
পুষ্পৰ দৰে পবিত্ৰ হৈ
উজ্বলি উঠিছিল এটি আত্মা
জ্ঞান আলোকেৰে আলোকিত হৈ
পৰমপিতাৰ পৰমশক্তিৰে বলীয়ান হৈ
আত্মাৰ পৰা পৰমাত্মালৈ যোৱাৰ
মহৎ সংকল্প লৈ
প্ৰেম জ্যোতি বিলোৱা এটি আত্মা
যাৰ অন্তৰত সদা বিৰাজমান
পৰম শান্তি..
পৰম প্ৰশান্তি...
যাৰ উজ্বল দুনয়নত
জিলিকে জ্ঞান লাভৰ অনন্ত জিজ্ঞাসা
যিটো আত্মাৰ পোহৰে
পথ দেখুৱাই
উৰ্দ্ধৰ পৰা উৰ্দ্ধলৈ যোৱাৰ
পবিত্ৰৰ পৰা পৰম পবিত্ৰ হোৱাৰ।☐☐

War

Sangeeta Kashyap
T.D.C. 2nd Year

Listen! the cry is
Going on and on
No heroism; it's terrorism
From the globe around
How can one reign?
How can one face
The baby's innocent look
Knowing not what war is, what death is
Gazing blankly
Waiting mothers to embrace
The lifeless body.
How can one be deaf
Avoiding the shrieks
Of the broken heart ?
Cradling of husband and the child
Violating the peaceful law of nature.
Harming every creature
Blood thirsty human,
Can you serve any longer ?
Amidst the white smoke of war
No war, no war
Each bit of land scream and say
We will live
Let us stay. □□

Your Image

Iftikar Rahman
T.D.C. 2nd Year

So often
I remember your face
Your image
I remember your smile
Brightening like a petal of rose
Your sweet stature in my heart
Your sweetness in my mind
Moves me to ecstasy
Only you are
Here and there
Everywhere
Your Image reigns
I am subject to her reign. rr

My College

Nani Saharia
T.D.C. 2nd Year

Oh! my dear
Will you be here forever?

You were the offspring
And a blooming flower
of a land
Barren and fruitless
Look back at your infancy
How pitiful were you!
Now every one is jealous of your glory

NAAC visited you
Were not you revered
With great honour?

In your womb
Grew many great sons,
Oh! my dear
We are looking forward for a future
Far brighter and brighter. □□

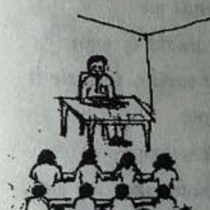

TEACHER

Ripunjoy Saikia
T.D.C. 3rd Year

To make us know
To show us the ways ahead to go
Leading from gloom to light
Not with arms, but by knowledge
No relation is so sacred inside.
Still bond stronger than blood
And yet you are the guidepost in our journey
Your blessings help us to flourish
You are one to build are future.
You are none but our ideal teacher. □□

The Traveller

Dibya Jyoti Sarmah
T.D.C. 3rd Year

Beside the road
Scratching creeping down
A bedraggled creature
He looks like a hungry dog.
His eyes uttering the familiarity
With threatening sounds
Strange for him
love and pity.
The fellow with dresses worn out
Went far and far
Begging a life
Love and flood
But ...
The prestigious
Betrayed him
Again and again. ❑❑

My aim and...

Hiteswar Kalita
T.D.C. 2nd Year

Life is short
But goals unlimited.
I am to perform and act
As to do for, and to gain a lot.
If I can achieve my aim.
I hope and think, for so long
About my ownself
I become unhappy,
When tempest comes on the way
Of my smooth progression.
My age reminds me
Of the noble works of man
I will succeed surely, to taste it
I become happy,
Thinking and searching so!
Those my friends, open my eyes,
Help me in my procceeding. ❑❑

Promise

Jayanta Nath
T.D.C. 1st Year

In a grove I sat for a while
The birds were singing
Enjoying the fresh breath of air
In such a pleasant moment
You appeared and sat beside me
Neither You nor I spoke
Looking at each others eyes
Embrasing .....
You promised
"I'll be with you"
But now,
There is neither you
Nor your promise.
I search for you everywhere
And discover with despair
What you are.
So, I pray to you
where you are, remain there
forever. ❑❑

Perilous Dream

Himakshi Kumar
T.D.C. 2nd Year

Last night, I dreamt a dream......
That a scanty wind blowed
Through my heart.
It brought to my mind
Various fancy and
I went far away
Chattering with the sea and sky
What a wonderful scene it was !
But suddenly the storm
Started blowing
Frightened, I shouted
Oh ! my boat is going to sink
I uttered in horror a cry
Arising from sleep, I think,
Do I be a defeated soldier in the war of life?

"Quality in Higher Education"

Dr. Debendra Nath Sarma, M.Sc., Ph.D.
Principal, Sipajhar College

Higher education is popularly taken to mean education that is imparted in Colleges and Universities. An institution of higher education has a great responsibility of providing opportunities to the members of a society for intellectual exploration and creativity, besides developing skilled and trained manpower for business, industry, agriculture and other sectors of the economy. Its external test is the possession of a degree or degrees. Its intrinsic quality is the possession of a distinctive attitude to a life based on an intellectual level. Its real criterion is the capacity to apply to the problems of life, reason and judgement based on the knowledge of facts. Hence a person claiming higher education must not only posses knowledge but must be able to apply it in day-to-day business of life. The prevalence of a high standard of education is the true index of the cultural level of a country.

Quality is often considered to be a standard or norm with which we compare two similar things in order to assess worth of the things compared. Quality in higher education is a multidimensional concept which should include all its functions and activities, teaching-learning, research students, teachers, employees, infrastructure and other best practices carried out in the institutions. It is a much broader concept, which includes almost all aspects of the higher educational institutions. With higher education becoming an international service, there is growing concern all over the world about quality, standard and recognition. With the rapid development of society and economy, living standard of the people is also improving day by day. Therefore, their need for spiritual and cultural activities is getting stronger and stronger, especially for higher-quality education. In such a background, the society calls large amount of high-quality teachers urgently. Hence, the teaching is no longer a process in which teachers transmit wisdom, impart knowledge and resolve doubts only, nor is it only a process during which teachers and students learn from each other, explore the world of new knowledge and develop together, but in it there is something in which the ideal, ethics and emotion of profession and the sense of social responsibilities get matured and improved. Therefore, specialized teachers, profound knowledge and active academic thought always keep up with the development of the discipline; on the other hand, they must have strong teaching profession accomplishment, upgrade their education ideals, possess strong teaching ability and become expert in education and teaching.

Quality is context and nonspecific higher educational institutions may require a set of skills which may not be indispensable for urban institutions. Similarly teaching may be considered more important in an undergraduate college and research may take precedence over teaching in a university. That is why identical benchmarks may not be compatible for rating quality of higher educational institutions in contest diversity. Of course, this does not mean that the degree of excellence in performance in different context can be different.

Quality in higher education is a holistic concept. Credit goes to NAAC (National Assessment and Accreditation Council) which has brought about awareness among the higher educational institutions of our country which have reset their goals, diversified curricula and improved method of teaching and learning after the first round of institutional assessments made. Quality of higher education is, indeed, too difficult to measure in any comprehensive and acceptable manner. One can look at the quality of output in terms of quality of the graduates the universities and colleges produce, the values they acquire, employability of graduates and earnings associated with their education.

There is a general confusion as to who owes the responsibility for the sound health of the higher education. This is one of the major hurdles in promoting quality education relevant to the contemporary needs. Both the state and central governments are responsible for maintenance and developments of education. In reality, the state governments are in the driver's seat, as most of the higher educational institutions are funded by their respective state governments except the few centrally sponsored ones. Affiliating Universities determine academic programmes and their curricula and they award degrees after conducting common examinations. Affiliated colleges do the teaching. In this context who will shoulder the responsibility for ensuring quality has been an unanswered question all along.

In our country, promoting quality in education has been the focus of almost all the committees constituted for the development of higher education. The National Policy on Education of 1986 makes an explicit mention of the quality assurance mechanism that is needed for Indian Higher Education system. After the National Policy on Education 1986 was

formulated, some important efforts have been initiated for the improvement of quality of teachers of colleges and universities of India. A number of Academic staff colleges were established to improve the quality of higher education through orientation and reorientation of college teachers on a regular basis. In addition, a few University departments also organise refresher courses to college and university teachers.

Dr. APJ Abdul Kalam, the honourable President of India has highly advocated for empowerment of Higher Education. Higher education needs to be empowered, as it alone helps in sustainable social, economic and political development of the societies. The empowerment of higher education should include (a) provision of a basic minimum level of physical infrastructure facilities to all the colleges and universities, (b) recruitment of good quality teachers in all institutions and further enhancement of their quality, and above all (c) sound public policies particularly relating to funding and management.

Therefore, an educational institution becomes a centre of excellence only through the concerted and collective efforts of all the stakeholders. ❑❑

Environmental Education : Necessity and Importance

Barnali Sharma
Sr. Lect. Dept. of English
&
Nodal Teacher, Environmental Studies

There is great uncertainty regarding the introduction of Environmental Studies as a compulsory subject at the undergraduate level. For majority of the students and teachers it is just an additional burden on their already overburdened mental faculties. Others feel that it would be taken off the curriculum for want of sustained interest. But, proving all skeptics wrong, the course was successfully implemented in all the colleges across the country.

The Environmental Studies course has been envisioned as an integrating concept across all disciplines so as to bring about an appreciation of our natural world. Human activities coupled with technological advancement have created an adverse effect on our environment leading to its large-scale degradation. Such is the gravity of the situation that it has prompted world leaders to meet at **Stockholm on 16 June 1972** for the **United Nations Conference on Human Environment** and adopt a declaration. Seeking to build upon it, and to achieve new levels of cooperation and global partnership, the **United Nations Conference on Environment and Development** was held at **Rio de Janeiro** from **3 to 14 June 1992**, which is popularly known as the **Earth Summit**. Exactly ten years after this, the **World Summit on Sustainable Development** held at **Johannesburg in 2002** has drawn the attention of the people around the globe towards the progressive deterioration of the environment posing a threat to the life support systems. Indeed environmental problems now run rampant across the globe. Some of the more serious issues being ozone depletion; deforestation; global warming; other human developments that disrupt ecosystems; urban air pollution; soil erosion; and species extinction. Environmental awareness and protection, a holistic approach to environmental management and sustainable development are the only means of survival in today's world. Unfortunately, there is very little involvement of the masses at the grass root level in environmental protection. One of the reasons for this may be ignorance or apathy. Realizing the necessity of environmental education at the college level, the apex court of India has directed the UGC to frame a compulsory module syllabus to be to introduced in all the colleges and universities across the country. Following this directive, Gauhati University has introduced Environmental Studies as a compulsory subject in the second year of the three-year degree course (1+1+1). The course is designed in such a manner that students from all disciplines can benefit from it. The course has been made more interesting by the provision of a component of Field Study. This would help in raising the level of environmental consciousness as it makes the students *feel* and *learn*. Let us hope that this endeavour would bear fruit and motivate us to play a more proactive role in our fight to save mother earth and the environment. ❑❑

Interactive Methods as Methods of Teaching

Mrs. Mohini Goswami
HOD, Education

Interactive Methods are innovative methods of teaching in higher education which arise from the concept of interaction. In the traditional method of teaching the teacher was regarded as the storehouse of all the knowledge and wisdom, which he transmitted to the students by word of mouth. The whole process was one way process where teachers performed the active role and the taught remained as passive listeners. But, due to the advancement of knowledge and information, the scope of education is becoming wider and wider. In such a situation, the passive role of the taught is not sufficient to have effective learning. Hence, to cope with the new advancement of education, new methods and techniques have come out. The concept of interaction, as a mode of training young minds, gained popularity in Europe during mid nineteenth century which added a new dimension to the earlier educational process. As a result, this method is now recognised as an effective mode of bringing about change in the cognitive and other areas of a learner's mind and personality.

CONCEPT OF THE METHOD

The concept of interaction is based on proper understanding the information by thinking, reasoning, imagination and creativity. Education basically being two way process in which the teacher and the taught take part for mutual enrichment and benefit by effective teaching-learning process. Interactive method is a very helpful method in this line. Interaction is not a simple process, it is multi dimensional, having the following dimensions:

Interaction between the teacher and the taught.

Interaction with the environment; this includes interaction at the societal and individual level.

Interaction in the peer group.

Interaction with material taught.

Interaction with students' post experience and learning.

Interaction needs proper training, without methodical training human interaction can serve little propose in achieving any of the goals of education. Before a mind can interact in a conscious and methodical manner for a derived goal, it must learn to response and react in a conscious and meaningful manner, Therefore the young adult has to be trained to respond and react to ideas or statements, which is the essence of academic training. Brainstorming e.g. the practice of trying to solve problems or develop new ideas and strategies etc. by intensive group discussion in which suggestions and thoughts are put forward spontaneously, is an accepted technique in training people in such reaction and responses. The technique of brainstorming is fairly simple and can be used for exploring possible solutions of problems. On the other hand, interaction is a complex skill and can take place only after the mind has learnt to respond, react and challenge.

The method of interactive teaching is based on four components - a) response, b) reaction, c) challenge and d) modification. In order to develop the complex skill of interaction the learner has to be systematically trained in the skills mentioned above. The very essence of interaction is sharing the perceptions and regard for and evaluation of individual perceptions.

The following are the major divisions of interactive methods -

a) Tutorials b) Preceptorial c) Group discussion and d) Seminar.

TUTORIALS

In tutorial system students are divided into small groups under the guidance of the tutors, where intimate personal contact takes place between the students and teachers. The teacher acts as friend and guide to his students. Within the congenial atmosphere, the students and the teachers not only enable themselves to remove their doubts but also the teachers can know how far he has communicated information effectively. The teacher should keep in mind the following points while dealing with tutorials.

The number of students comprising the group is important in arranging the groups. Keeping in view the actual class room situation in most Indian colleges and universities, a group of 8-12 student is regarded as best. If the number is smaller the system should operate even better.

In a tutorial class, it is desirable to have an informal atmosphere, arranging the sitting in a circular manner.

The group should meet once a week. If the group does not meet frequently, the purpose of tutorials may be hampered.

Tutorials should have certain minimum objectives. Tutorials should inculcate in students (a) Capacities for organisation of material (b) Skill of communication and (c) ability to present the required material in the most economic manner.

PRECEPTORIAL

In this method the class is divided into a number of small groups and kept under the care of a teacher/instructor who encourages students to make a detailed study of various issues by suggesting to them necessary reading. In preceptorial, discussion and guidance regarding how to identify material and resources in the library, how to prepare bibliographies and how to present the required material would form the focus of teaching. Thus, in a particular group, the teacher may begin with preceptorial and then move on to tutorials. However, for the purpose of the present concern, tutorials and preceptorial are going to be considered together as an early mode of interactive teaching.

GROUP DISCUSSION

In a group discussion the teacher's role is peripheral. The group is left free to interact among themselves with occasional intervention from the teacher when there arises any controversy. Interaction is the

essence of group discussion. In a group discussion the main objective is to enable students to articulate themselves cogently and in an organised way on the topic. At the same time it should develop in the student the qualities of patience and tolerance and a willingness to modify and rethink his own views in the light of arguments presented by others. It is therefore a training in group activity and co-operative thinking.

It has been stated that the capacity to interact meaningfully by is a skill in higher education. Group discussion provides an opportunity to develop this skill and also tests a student's capacity in handling information and data for solving or highlighting problems and issues.

SEMINARS

Seminars can be treated as the most complex form of interactive teaching and can be used effectively in the process of higher education. In a seminar a group of students is asked to prepare brief paper or present their point of view orally before a group followed by discussion and interaction. Thus, more preparation, planning and organisation is needed for the seminar method of teaching. The teacher's role in the seminar is that of a guide. The teacher helps the students with discussion and suggestion prior to the seminar.

ROLE PLAYING

Role playing is another mode of interactive teaching. Here, the students are encouraged to take a real life situation and act accordingly in the position of people involved in the particular life situation. This method helps a learner to understand the situation from a practical point of view.

Innovation is possible in teaching by using teaching aids like pictures/ photographs/ films in order to initiate discussion and interaction. Sometimes commercial film is projected in the group followed by discussion on presentation of theme and interaction on the theme of the film.

ADVANTAGE OF THE METHOD

The advantage of the interactive method of teaching are summed up as follows:

It provides feedback to the teacher regarding the content learnt and helps him to remove confusion or doubts that may arise in the minds of students.

It creates more co-operation and understanding between the teacher and the student.

It develops in students the capacity for independent thought and encourages self-study.

It trains one in group activity and develops the traits like tolerance, co-operation and fellow feeling etc.

CONCLUSION

This method has become a very popular method of teaching in higher education and higher training. In teachers' training programmes like orientation programme and workshops on different disciplines this method is used frequently keeping in view the positive effect of this method. ❑❑

Crumbling Social Values of our Society

Malini Nair
Dept. of English
Sipajhar College

Literally, value means something which has importance or has a price. However, taken in the social context, value is a relationship between a person and an environmental situation, i.e. the family, neighborhood , community or society. What is noteworthy here is the fact that all these concepts – value, family, society etc. are social constructs created by numbers of a particular society. Therefore, there is no such thing as universality, uniformity or immutability in the case of social values. Values have been frequently classified as moral, social, aesthetic, economic and religious, but at the bottom all values have an underlying moral significance. Therefore, values are both individual and social. Each society has its own value system which in turn consists of-

(a) A set of beliefs.

(b) Rules or guidelines to monitor and enforce the set of beliefs.

(c) Ideals.

(d) Reward and punishment.

Values can be seen as a subsystem of a more general socio-philosophical and cultural tradition.

In the Indian social context, values have always had a deeply sociocultural and religious basis, for they have been projected as the pathway to 'Mukshya' or salvation. Socio-religious values are to a very great extent enforced in an insular and religious society, but with growing globalization and westernization it has become increasingly difficult to sustain this enforcement. If our social values have to be sustained, we have to either strengthen our cultural and religious roots or bring about a dichotomy between social values and religion, i.e. rationality should replace religion. Since our youths today reject sentimentalism and religion as illogical and irrational, the custodians of our social values have to appeal to their intellect rather than to their emotions. The right social values can become logically accepted, internalized and practiced when tradition and modernity are harmoniously synthesized.

Our traditional social values have not crumbled overnight, they have been under assault since the days of our own childhood by materialism, corruption and immorality. Children are keen observers and great imitators, they may pretend to

be "modern" and mature but they unconsciously constantly look for role models in their parents and teachers. Irresponsible and immoral parents can not give society responsible and upright children. Let me cite an example. The telephone is one domestic gadget that makes lying at home chronic, all of us present here are guilty of not taking inconvenient calls, to do so we instruct a member of the household "Ask who is calling and say I am not at home" or "I am in the bathroom" etc. unaware that the child who is quietly playing by our side is imbibing it all. Ten minutes later when the child tells less sophisticated lie we immediately say "missa kotha kobo napai, sodai sosa kotha kobo lage dey, noholay bhagawane beya pabo". Such double standards confuse children and values begin crumbling right there. When parents who earn a modest salary spend twice the amount and then lectures on morality and corruption they underestimate the intelligence of their children. All children need to feel proud of their parents, but as parents most of us fail our children, There goes another social value down the drain. We parents have this nasty habit of referring to elders in our family, particularly our in-laws as *Burha/Burhi* claiming there is no derogatory element involved. But I am sure ask ourselves if our children tomorrow turn around and address us that way, will we be happy ? Most certainly not. But can we rightly expect them not to follow our own examples ? No, again.

As teachers we can instill / inculcate the values of punctuality and impartiality, fair play and discipline in our students. But how can a teacher who is habitually unpunctual and comes up with specious excuses to justify, inculcate the values of punctuality and honesty ? How can the teachers who take tuition for students from their own institutions inculcate the values of fair play, morality and ethics ? If the twin guardian pillars of social values thus subvert social values is it any wonder they are crumbling at an alarming rate ? As parents and teachers it is our duty to set inspiring examples for our future generations. ❑❑

The earth is a stage
Life is a drama
Man is actor
God is director

- William Shakespeare

A Section of Teachers and Employees of Sipajhar College

Talents of Sipajhar College

Session - 2004-05

Debajani Nath
Best actress

Barasa Barua
Best Singer

Nikubar Hazarika
Best actor

Babita Bhuya
est female athlete

Rinku Deka
Best male athlete

Rajib Deka
Best football player

Phulan Devi
2nd best actress

From left : Chandan Nath, Nikubar Hazarika and Rituraj Nath
The best dramatic group

Student Union Body

Session - 2004-05

Anita Saharia
Vice President

Ratan Ch. Nath
General Secretary

Nripen Deka
Editor, Magazine

Keshab Deka
Sports Secretary

Apurba Kr. Nath
Debating Secretary

Not seen in photo

Basab Ch. Deka
Cultural Secretary

Best Football Team of the year 2005

ছিপাঝাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ১৯৮২ চনৰ পৰা ২০০৫ চনলৈ আলোচনী সম্পাদক আৰু তত্বাবধায়কসকল

চন	সম্পাদক	তত্বাবধায়ক
১৯৮২-৮৩	নন্দী ৰাম কলিতা	দ্বিজেন্দ্র তালুকদাৰ
১৯৮৩-৮৪	কমল হাজৰিকা	দ্বিজেন্দ্র তালুকদাৰ
১৯৮৪-৮৫	দিলীপ কুমাৰ শইকীয়া	মহেন্দ্র কটকী
১৯৮৫-৮৬	নিৰেন নাথ	দেৱব্রত বৰদলৈ
১৯৮৬-৮৭	তপন কুমাৰ নাথ	মোহিনী গোস্বামী
১৯৮৭-৮৯	প্রিয় কুমাৰ বৰা	ৰাম চন্দ্র ডেকা
১৯৮৯-৯০	আখটাৰ হুছেইন	ৰাম চন্দ্র ডেকা
১৯৯০-৯১	নিলমনি বৰা	ৰাম চন্দ্র ডেকা
১৯৯১-৯২	মণ্টু চহৰীয়া	জয়ন্ত হাজৰিকা তন্দ্রালী চৌধুৰী
১৯৯৩-৯৪	মণ্টু চহৰীয়া	বিদ্যাৰাম নাথ
১৯৯৪-৯৫	দিলীপ কুমাৰ শৰ্মা	প্রসন্ন নাথ
১৯৯৫-৯৬	দীপেন বৰা	ৰাম চন্দ্র ডেকা
১৯৯৬-৯৭	দিগন্ত শৰ্মা	দেৱব্রত বৰদলৈ
১৯৯৭-৯৮	অজিত কুমাৰ শৰ্মা	মুকুল কুমাৰ চহৰীয়া
১৯৯৮-৯৯	জুৰি প্রিয়া দেৱী	তিলক ডেকা
১৯৯৯-২০০০	ভূপেন নাথ	প্রসন্ন নাথ
২০০০-০১	মৃদুল শৰ্মা	মুকুল কুমাৰ শৰ্মা
২০০১-০২	দিগন্ত শৰ্মা	প্রসন্ন কুমাৰ নাথ
২০০২-০৩	প্রাণ্টিকা ভট্টাচাৰ্য্য	দেৱব্রত বৰদলৈ
২০০৩-০৪	সমফুল নাথ	ড° দিবাকৰ দাস
২০০৪-০৫	নৃপেন ডেকা	ড° তন্দালী চৌধুৰী

২০০১-০২ চনৰ আলোচনীৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা হ'ল।

- সম্পাদক।।

প্ৰতিষ্ঠাকালৰে পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক, সভাপতি আৰু কাৰ্যকৰী সভাপতি সকলৰ তালিকা

বৰ্ষ	সম্পাদক	সভাপতি	কাৰ্যকৰী সভাপতি
১৯৭১ - ৭২	চুবিদ আলি	ভদ্ৰেশ্বৰ নাথ	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
১৯৭২ - ৭৩	আব্দুল মতলিম	ড° চন্দ্ৰপ্ৰভা ভূঞা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
১৯৭৩ - ৭৪	ঘনকান্ত শৰ্মা	ড° চন্দ্ৰপ্ৰভা ভূঞা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
১৯৭৪ - ৭৫	লয়ন চন্দ্ৰ ডেকা	ভবানন্দ ৰাজখোৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
১৯৭৫ - ৭৬	কুঁহিৰাম কলিতা	ভবানন্দ ৰাজখোৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
১৯৭৬ - ৭৭	?	ভবানন্দ ৰাজখোৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
১৯৭৭ - ৭৮	?	ভবানন্দ ৰাজখোৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
১৯৭৮ - ৭৯	?	ভবানন্দ ৰাজখোৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
১৯৭৯ - ৮০	মহেশ্বৰ চহৰীয়া	ভবানন্দ ৰাজখোৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
১৯৮০ - ৮১	টংকেশ্বৰ ডেকা	ভবানন্দ ৰাজখোৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ
১৯৮১ - ৮২	টংকেশ্বৰ ডেকা	ভবানন্দ ৰাজখোৱা, ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	বিদ্যাৰাম নাথ
১৯৮২ - ৮৩	দিবাকৰ চহৰীয়া	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	বিদ্যাৰাম নাথ
১৯৮৩ - ৮৪	জিতেন কুমাৰ বৰুৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	বিদ্যাৰাম নাথ
১৯৮৪ - ৮৫	দুলাল বৰুৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	বিদ্যাৰাম নাথ
১৯৮৫ - ৮৬	ৰমণী ডেকা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	বিদ্যাৰাম নাথ
১৯৮৬ - ৮৭	উত্তম কুমাৰ ডেকা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	বিদ্যাৰাম নাথ
১৯৮৭ - ৮৮	হৰেন্দ্ৰ নাথ ডেকা, দিলীপ কুমাৰ ডেকা(ভাঃ)	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	বিদ্যাৰাম নাথ
১৯৮৮ - ৮৯	কৈলাশ চহৰীয়া	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	বিদ্যাৰাম নাথ
১৯৮৯ - ৯০	মইনুল হক চৌধৰী	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	বিদ্যাৰাম নাথ
১৯৯০ - ৯১	অনিল চহৰীয়া	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	কনক চন্দ্ৰ ডেকা
১৯৯১ - ৯২	জগদ্বীশ বৰুৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	কনক চন্দ্ৰ ডেকা
১৯৯২ - ৯৩	হবিবৰ ৰহমান	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	কনক চন্দ্ৰ ডেকা
১৯৯৩ - ৯৪	সুভাষ নাথ	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	কনক চন্দ্ৰ ডেকা
১৯৯৪ - ৯৫	পৰেশ বৰুৱা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	কনক চন্দ্ৰ ডেকা
১৯৯৫ - ৯৬	জয়ন্ত কুমাৰ নাথ	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	কনক চন্দ্ৰ ডেকা
১৯৯৬ - ৯৭	মহেন্দ্ৰ ডেকা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	কনক চন্দ্ৰ ডেকা
১৯৯৭ - ৯৮	বিপুল ডেকা	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	কনক চন্দ্ৰ ডেকা
১৯৯৮ - ৯৯	বদৰুল জামান	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	তীৰ্থনাথ শৰ্মা
১৯৯৯ - ২০০০	মৃণাল কুমাৰ নাথ	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	কনক চন্দ্ৰ ডেকা
২০০০ - ২০০১	বিনোদ চহৰীয়া	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	প্ৰসন্ন কুমাৰ নাথ
২০০১ - ২০০২	দীপক কুমাৰ নাথ	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ	তীৰ্থ নাথ শৰ্মা
২০০২ - ২০০৩	নিৰ্মল নাথ	ৰেৱণ চন্দ্ৰ নাথ, বিদ্যাৰাম নাথ	তীৰ্থ নাথ শৰ্মা
২০০৩ - ২০০৪	কৃষ্ণৰায় বৰুৱা	বিদ্যাৰাম নাথ	মহেন্দ্ৰ কটকী
২০০৪ - ২০০৫	ৰতন চন্দ্ৰ নাথ	বিদ্যাৰাম নাথ, ড° দেবেন্দ্ৰ নাথ শৰ্মা	মহেন্দ্ৰ কটকী

মহাবিদ্যালয়ৰ ৰূপালী জয়ন্তী স্মৃতিগ্ৰন্থ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰকাশিত আলোচনীৰ সহায় লোৱা হ'ল।

"সম্পাদক"